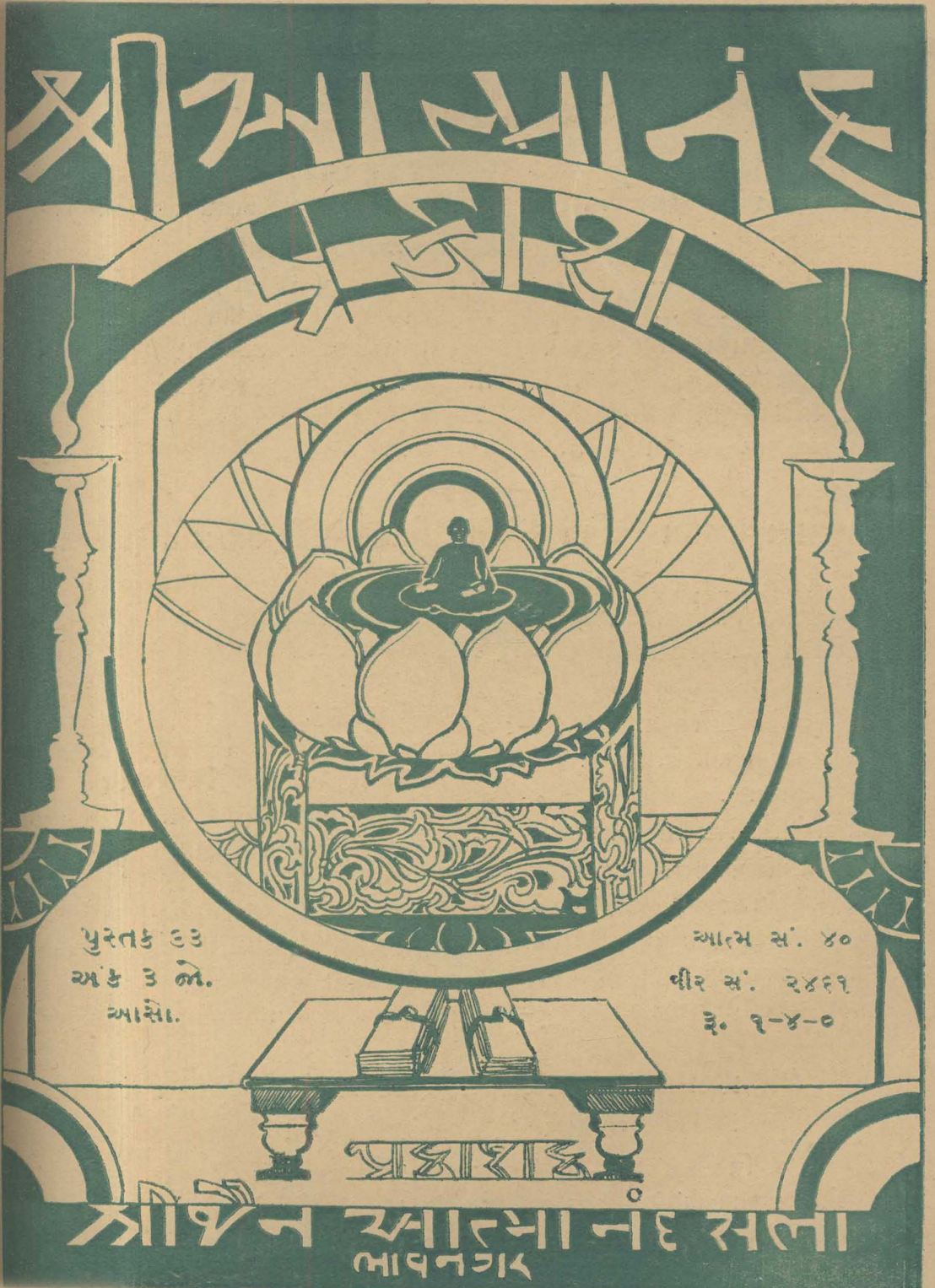

વિષય-પરિચય.

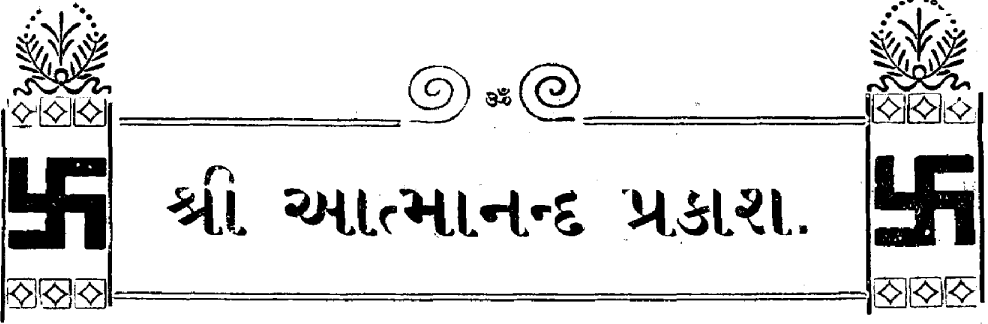
૧ વીર વંદન	...	...	...	(શાહ હરિલાલ જગજીવનદામ)	...	૫૫
૨ શ્રીમાન હેમચંદ્રાચાર્યવિરચિત વીતરાગસ્તુતિ.	(ડૉ. ભગવાનદાસ મનસુખલાઇ)	...	...	...	...	૫૬
૩ સત્યજ્ઞાનનું રહસ્ય	...	...	...	(અનુવાદ)	...	૫૮
૪ દાન	...	...	...	(ચોકસી)	...	૬૩
૫ પ્રતિબિંબ	...	...	...	(રા. સુશીલ)	...	૬૬
૬ ચાર કપાયો (મહાન તસ્કરો)	(રા. રાજપાળ મગનલાલ વોરા.)	...	...	...	...	૭૧
૭ સેવા ધર્મ	...	...	...	(અનુ-અભ્યાસી)	...	૭૩
૮ સ્વીકાર-સમાલોચના.	...	...	...	...	...	૭૬
૯ વર્તમાન સમાચાર	...	...	...	...	...	૭૮

કલકત્તાવાળાના વિવિધ રંગોના મનોહર મોટી સાઇઝના ફેટાઓ.

શ્રી નેમનાથસ્વામીના લગ્નનો વરઘોડો	૦-૧૨-૦	સાનપાળ	૦-૮-૦
શ્રી મહાવીરસ્વામીનું સમવસરણુ તથા		શ્રી ગિરનારજી.	૦-૮-૦
શ્રેણિક રાજની સ્વારી	૦-૧૨-૦	શ્રી રાજગિરિ.	૦-૬-૦
શ્રી કેસરીયાળ મહારાજ.	૦-૮-૦	છ લેશ્યા.	૦-૬-૦
શ્રી ચંદ્રગુપ્તના સોળ સ્વપ્ન.	૦-૮-૦	શ્રી મધુગિંદુ.	૦-૬-૦
શ્રી ત્રિશલા માતાના ચૌદ સ્વપ્ન.	૦-૮-૦	પાવાપુરીનું જલમંદિર.	૦-૮-૦
શ્રી ગૌતમસ્વામી.	૦-૮-૦	સમ્મેતશિખર તીર્થ ચિત્રાવળી	
શ્રી સમ્મેતશિખરજી સિદ્ધક્ષેત્ર.	૦-૮-૦	સોનેરી બાઇન્ડીંગ સાથે.	૨-૮-૦
શ્રી રાજગિરિ પંચપહાડ.	૦-૮-૦	જંબૂદ્વીપનો નકશો રંગીન.	૦-૬-૦
શ્રી પાર્શ્વનાથ પદ્માવતી.	૦-૮-૦	નવતત્વના ૧૧૫ ભેદનો નકશો. રંગીન	૦-૨-૦
શ્રી ગૌતમ સ્વામી	૦-૨-૦	શ્રી સિદ્ધચક્ર યંત્ર રંગીન બહુજ	
શ્રી નવપદ મંડળ	૦-૪-૦	મોટી સાઇઝ	૦-૬-૦
ભરત ચક્રવર્તીને વૈરાગ્ય	૦-૮-૦	શ્રી સિદ્ધચક્ર યંત્ર	૦-૨-૦
		શ્રી ઘટાકર્ણુ યંત્ર	૦-૪-૦

શ્રી “ આત્માનંદ ” શતાબ્દિ મહોત્સવ પ્રસંગે ગુરૂભક્તિ નિમિત્તે અમારા દરેક સભાસદોને ભેટ

શ્રી વિજયાનંદસૂરિ—(શ્રી આત્મારામજી મહારાજ) નું જીવનચરિત્ર દરેક મેમ્બરોને ભેટ આપવાનું હોઈ તૈયાર થઈ ગયેલ છે. સ્થાનિક મેમ્બરોએ સભાએથી અને બહારગામના મેમ્બરોએ પોસ્ટ ખર્ચના રૂ. ૦-૩-૦ ત્રણ આના મોકલી મંગાવી લેવા તરફી લેવી.

નમો વિશુદ્ધધર્માય, સ્વરૂપપરિપૂર્તયે ।

નમો વિકારવિસ્તાર-ગોચરાતીતમૂર્તયે ॥ ૧ ॥

“ સંપૂર્ણ જ્ઞાન-દર્શન-ચારિત્રાદિ વિશુદ્ધ ધર્મવાળા,
સ્વસ્વરૂપની પૂર્ણતાને પામેલા અને વિકારોના સમૂહનો પાર
પામેલા-એવા જે કોઈ મહાત્મા હોય તેને નમસ્કાર હો. ”

ઉપમિતિભવપ્રપંચા કથા.

પુસ્તક ૩૩ } વીર સં. ૨૪૬૧. આશ્વિન આત્મ સં. ૪૦. } અંક ૩ જો.

વીર-વંદન

(રાગ-મારં વતન હાં)

વીર જિજ્ઞંસને કોટી નમન હાં.

વીર.

સિદ્ધારથ નૃપ ને ત્રિશલા દેવીના, વીરકુમારને કડં હું વંદન હાં વીર.

મેરૂ શૈલ કંખે જેના ચરણથી, એવા એ વીરને કડં હું વંદન હાં વીર.

એક વર્ષ સુધી કોડ એક આઠ લાખ, મહોરતું દીધું દાન દરેક દીન વીર.

યૌવન આવતાં સંસાર ત્યાગ્યો, વૈરાગી વીરને કડં હું નમન હાં વીર.

જેના ચરણ પર રંધાણી ખીર હાં, ધીર એ વીરને કોટી નમન હાં વીર.

જેના એ દાનમાં ખીલા ઠોકાણા, ધીર એ વીરને કડં વંદન હાં વીર.

કચું ખાર વર્ષતું તપ જલ વિના, તપસ્વી વીરને કોટી નમન હાં વીર.

થયા મોક્ષગામી દીવાલી દીને, ભોગવી વર્ષ બહોંતેરતું જીવન હાં વીર.

વીરને સેવતાં હરિ કહે આવે, જન્મ મરણના ફેરાનો અંત હાં વીર.

શાહ હરિલાલ જગજીવનદાસ-જુનાગઢ.

શ્રી વીતરાગસ્તવ-ભાષાનુવાદ.

-:તૃતીય પ્રકાશ:-

*કર્મક્ષયજન્ય અતિશય.

શાર્દૂલવિક્રીડિત.

શ્રી તીર્થંકર નામથી ઉપજતા સર્વાભિમુખ્યે કરી,
 તું જે સંમુખ સર્વથા જ જનને આનંદથી દે ભરી;
 ને જે યોજનના સમોસરણમાં કોટિંગમે નાથ છે !
 તિર્થંચો અમરો નરો પરિજનો સાથે સમાધ રહે; ૧-૨
 ભાષામાં રનિજ નિજ તેહ સહુને તહારી મનોહારિણી,
 વાણી એકરૂપી છતાં પરિણમે જે ધર્મસંબોધિની;
 અપૂર્વોત્પન્ન સમસ્ત રોગ-ઘન જે સોથી વધુ યોજને,
 તહારી નાથ ! વિહાર-વાયુલહરીથી વિખરાયે ક્ષણે, ૩-૪
 ૪આવિર્ભૂત ન થાય જે અવનિમાં તીડા ૫શુકો મૃષકે, ૬
 નાશે ઇતિ ૭ અનીતિ જેમ પળમાં ભૂપ પ્રભાવે પ્રભો !
 જે વૈરાગિન શમી જતો ઉપજતો સ્ત્રી-ક્ષેત્ર આદિકથી,
 જાણે ભૂતલ વર્ષેતા તુજ કૃપાના પુષ્કરાવર્તથી ? ૫-૬

*સહજ અતિશયો કહી હવે આ પ્રકાશમાં ધાતિકર્મના ક્ષયથી ઉદ્ભવતાં અતિશયો વર્ણવે છે. જ્ઞાનાવરણીય, દર્શનાવરણીય, મોહનીય અને અંતરાય એ ચાર ધાતિકર્મ કહેવાય છે, કારણ કે આત્માના મૂળભૂત જ્ઞાનાદિ ગુણનો ધાત કરે છે, આ ધાતિકર્મક્ષયથી સંભવતા ૧૧ અતિશય અત્રે ૧૧ શ્લોકમાં અનુક્રમે વર્ણવ્યા છે, તે પછી ચાર શ્લોક ઉપસંહારરૂપ છે.

૧. સર્વાભિમુખ્ય નામનો અતિશય-જેનાવડે કરીને સર્વ દિશાએ પ્રભુ સર્વને સન્મુખ જણાય, અથવા સર્વ જનો પ્રભુને અભિમુખ વૃત્તિવાળા થાય.

૨. પ્રભુની એકરૂપ વાણી પણ મનુષ્ય-તિર્થંચાદિને સર્વને પોતપોતાની ભાષામાં સમજાય જાય છે.

૩. પૂર્વે ઉપજેલા રોગરૂપ વાદળા પ્રભુના વિહારવાયુથી વિખરાઈ જાય છે.

૪. પ્રગટ થાય નહિં. ૫. સૂડા. ૬. ઉંદર ૭. અરિષ્ટ, ઉપદ્રવ, + તીડ વગેરેની આકૃત.

† પ્રભુના સાન્નિધ્યથી પ્રાણીઓનો વૈરાગ્ય પ્રસાંત થઈ જાય છે. તે માટે કવિ ઉત્પ્રેક્ષા કરે છે-તે જાણે તહારી કૃપારૂપ પુષ્કરાવર્ત મેઘધારાથી શાંત થયો હોયની !

વીતરાગસ્તવ-ભાષાનુવાદ.

૫૭

થાતા ડિંડમનાદ તુજ ૮અશિવોન્હેદી મહિમાતણા,
 ૯મારીઓ ભુવનારિઓ^{૧૦} ભુવનમાં જે સંભવે નાથ ! ના;
 ને જે કેવલ વિશ્વવત્સલ વિભુ ! તું^{૧૧} કામવર્ષી સતે,
 લોકોને અતિવૃષ્ટિ તાપ ન કરે નિવૃષ્ટિ ના હુઝ દે. ૭-૮
 સર્વે ક્ષુદ્ર ઉપદ્રવો ઉપજતા ૧૨અન્ય-સ્વ રાષ્ટ્રોથકી,
 નાશે જે જ્યમ સિંહનાદથી ગજો-ત્હારા પ્રભાવે નકી;
 ને અદ્ભુત પ્રભાવી જંગમ^{૧૩} તરૂકદપ ત્રિલોકીપતિ !
 તું જ્યારે વિહરે તહીં^{૧૪} ક્ષિતિમહીં દુર્લિક્ષ^{૧૫} પામે^{૧૬} ક્ષતિ: ૯-૧૦
 'ના હો દુષ્કર દેખવું તુજ^{૧૭} તનુ' તે માટ ભામંડલ,
 ૧૮શીર્ષે પશ્ચિમ ભાગ સંસ્થિત જ જે જીતે રવિમંડલ;

વીતરાગ જ્ઞાની પુરુષની સમીપમાં પ્રાણીઓ પોતાના જન્મવૈર પણ ભૂલી જાય છે.
કહ્યું છે કે:-

સારકી સિંહશાવં સ્પૃશતિ સુત્રિયા નન્દિનો વ્યાગ્રપોતં,
 માર્જારી હંસબાલં પ્રણયપરવશા કેકિવન્તા મુક્કગમ્ ।
 વૈરાળ્યા જન્મજાતાન્યપિ ગલિતમદા જન્તવોડન્યે ત્યજન્તિ,
 શ્રિત્વા સામ્યૈકરુદં પ્રશમિતકલુષં યોગિનં ક્ષીણમોહમ્ ॥

—શ્રી જ્ઞાનાર્ણવ.

અર્થાત્—જેનો કર્મમલ પ્રશમી ગયો છે અને જે સામ્ય-વીતરાગભાવમાં આરૂઢ થયા છે એવા ક્ષીણભોલ યોગિના સંનિધાનમાં હરિણી સિંહના અગ્ન્યાને પુત્રશુદ્ધિથી સ્પર્શે છે; એજ પ્રકારે ગાય વાઘના અગ્ન્યાને, ઝિલાડી હંસઆલને અને મયૂર સર્પને સ્નેહપરવશ થઈ સ્પર્શે છે—પંપાણે છે. એજ પ્રકારે અન્ય જીવો પણ જન્મવૈર ત્યજ દે છે.

૮. અશિવ અમંગલ-અરિષ્ટને ઉચ્છેદનાર, સર્વથા નાશ કરનાર.

૯. મારી નાંખે તે 'મારી' મરકી (Plague) આદિ જીવલેણ (Deadly evils) અનિષ્ટ-દુષ્ટ વ્યંતરાદિના ઉપદ્રવો.

૧૦ જગત્તા શત્રુ. ૧૧ મનોવાંછિત પૂર્ણ કરનાર.

૧૨. પોતાના અને પરના રાષ્ટ્ર-દેશથી ઉપજતા સર્વે ક્ષુદ્ર-તુચ્છ ઉપદ્રવો ત્હારા પ્રભાવથી પલાયન કરી જાય છે. ૧૩. જંગમ-ગતિમાન-હાલતાચાલતા કલ્પવૃક્ષ. ૧૪. પૃથ્વી તલપર. ૧૫. દુષ્કાળ. ૧૬. ક્ષય, નાશ ૧૭. ત્હારો દેદીપ્યમાન દેહ દુરાલોક ન હો-તેની સામે જોવું દુષ્કર ન હો, એટલા માટે સૂર્યના તેજને જીતે એવું ભામંડલ-તેજ:પુંજ ત્હારા મસ્તકના પાછલા ભાગે હોય છે. ૧૮ મસ્તક પર.

૫૮

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

એવો જે તુજ યોગરાજ્ય મહિમા ઉદ્ભૂત કર્મક્ષયે,
વિશ્વે વિશ્રુત^{૧૮} તેહ મગ્ન ન કરે કોને મહા વિસ્મયે ? ૧૧-૧૨

નારાયઃ—

પ્રવૃત્ત એમ તું ઉપાયમાં xક્રિયાનુશીલને,
પરા શ્રી પ્રાપ્ત જેથી તું ન ઇચ્છતાં ઉપેયને !
અનંત કાલ સંચિતા અનંત *કર્મક્ષણે,
સમૂહ ઉન્મૂલે ન અન્ય તું વિના ત્રિભુવને. ૧૩-૧૪

અનુબંધ ૫

પવિત્ર પાત્ર મૈત્રીના, મુદિતા-મુદિતાત્મ ને;
નમઃ કૃપાળુ મધ્યસ્થ, યોગાત્મા ભગવાન્ તને ! ૧૫
। इति तृतीयः प्रकाशः ।

—ભગવાનદાસ મનસુખલાલ મહેતા

૧૯. ઉપર જે વર્ણવ્યો એવો ત્હારો જગત્પ્રસિદ્ધ યોગસામ્રાજ્યનો મહિમા કે જે
ધ્રાતિકર્મના સંક્ષયથી ઉપજ્યો છે—તે કોને આશ્ચર્યમાં ગરકાવ ન કરી દે ?

x સ્વસ્વરૂપરમણરૂપ ક્રિયા-યથાખ્યાત ચારિત્રવડે કરીને તું ઉપાય-સાધનમાં
એવો તો પ્રવૃત્ત થઈ ગયો, એવો તો લીન થઈ ગયો કે પરમ પદરૂપ ઉપેય-સાધ્યને
નહિં ઇચ્છતાં પણ તું પરમ જ્ઞાનલક્ષ્મીને-તીર્થનાથ સંપદાને પ્રાપ્ત થયો !—અત્રે
પ્રભુની નિર્વિકલ્પ સમાધિ-કે જે યોગનું અંતિમ અંગ છે—તેનો નિર્દેશ કર્યો છે.
તેના પ્રભાવે પરમ યોગ (પરમપદ સાથે યુજન) સિદ્ધ થાય છે.

* અનંત કાળથી સંચેલા એવા અનંત કર્મ-વનને જગત્માં ત્હારા વિના ખીન્ને
કાણુ જડમૂળથી ઉખેડી નાંખે ? અત્રે વિચારવા જેવું એ છે કે—થોડા વર્ષની સ્થિ-
તિવાળા એક ન્હાના સરખા ઝાડને પણ જડમૂળમાંથી ઉખેડવું મુશ્કેલ છે; તો પછી
અનંત કાળથી જેણે અતિ અતિ ઉંડા મૂળ નાંખ્યા છે એવા અનંત મહાવૃક્ષો
જ્યાં આવી રહ્યા છે, એવા કર્મરૂપ અરણ્યને જડમૂળથી ઉખેડી નાંખવું તે કેટલું
વિકટ કાર્ય છે ? તેમાં કેટલા બધા આત્મપુરુષાર્થની આવશ્યકતા છે ? પરંતુ એવા
કર્મવનને પણ પરમ યોગીંદ્ર વીતરાગદેવે પરમયોગ સામર્થ્યથી ઉન્મૂલિત કર્યું.

સત્ય જ્ઞાનનું રહસ્ય.

(સૃષ્ટિકર્તૃત્વવાદ.)

(પ્રકરણ બીજું)

(પુ. ૩૨ ના પૃષ્ઠ ૨૭૮ થી ૩૨૩)

આત્મા સર્વ સ્થિતિમાં સદાકાળ એક જ સ્થિતિમાં રહે એવી આત્મા વિષયક માન્યતાથી અનેક રીતે જડવાદનો પ્રાદુર્ભાવ થયો છે. કેટલાક સામાન્ય વિચારકો અને તત્ત્વજ્ઞાનીઓને કારણે આવા જડવાદને એક યા બીજી રીતે ઉત્તેજન મળે છે. ચેતના પરિવર્તનથી પર છે અને ભૌતિક પદાર્થો (કસ્તૂરી, મઘ વિગેરે)થી ચેતના ઉપર કશીયે અસર થતી નથી એવું કેટલાક જડવાદીઓનું મંતવ્ય સર્વથા અસત્ય છે. ચેતના અને ભૌતિક પદાર્થોના પ્રભાવ એકમેક ઉપર પડે છે, એ પ્રભાવથી એકમેકમાં પરિવર્તન શક્ય છે એ સ્પષ્ટ અને સુવિદિત છે. બન્નેના પરસ્પર પ્રભાવમાં કોઈવાર કશીયે ક્ષતિ આવતી નથી. બન્નેનો પરસ્પર પ્રભાવ સુનિશ્ચિત છે. કુદરતના અવિચ્છિન્ન નિયમો અનુસાર બન્નેનો પ્રભાવ એકમેક ઉપર પડ્યા કરે છે. આમ છતાં જડવાદીઓ અસત્ય વિકલ્પો કરીને ચેતના અને ભૌતિક પદાર્થોના સંબંધમાં ભ્રમચુકત સ્થિતિ ઉત્પન્ન કરે છે. જડવાદીઓ ભૌતિક દ્રવ્યનો સ્વીકાર કરે છે. ભૌતિક પદાર્થોનો ઇન્કાર તેમનાથી શક્ય નથી. કુદરતનાં વિવિધ બળોને કારણે ભૌતિક પદાર્થોમાં અનેક પરિવર્તનો થાય છે છતાંયે તેથી ભૌતિક દ્રવ્યનો ઇન્કાર કરવા જડવાદીઓ કોઈ કાળે તત્પર થતા નથી. એ જ જડવાદીઓ ચેતનામાં ભૌતિક દ્રવ્યના પ્રભાવથી કંઈક પરિવર્તન થવાને કારણે આત્માનાં અસ્તિત્વનો અસ્વીકાર કરે છે કે-આત્માનાં અસ્તિત્વનો અસ્વીકાર કરવા તેઓ ઉત્સુક બની જાય છે એ અત્યંત આશ્ચર્યજનક છે. જડ તે જડ અને ચેતન તે ચેતન એ સાદી સીધી વાત પણ જડવાદીઓ સમજતા નથી. જડ અને ચેતન વચ્ચેનું મહાન્ અંતર તેમનાં લક્ષમાં પણ આવતું નથી. જડ અને ચેતન વચ્ચેનું અંતર કોઈ પણ ઉપાયે કમી થાય તેમ નથી, એ સાદું સત્ય પણ જડવાદીઓ સમજતા નથી. જડવાદીઓની કેટલી બધી વિચિત્રતા ? પ્રો. બાઉને યથાર્થ જ કહ્યું છે કે:—

“ મનુષ્યનું ચિત્ત બીજુના પદ્મ જેવું છે. દરેક વસ્તુની તેના ઉપર ઓછીવત્તી અસર જરૂર થાય છે. ચિત્તમાં કોઈ ભાવ ઉદ્દીપ્ત થાય તે પહેલાં

મસ્તિષ્કમાં અનેક પ્રકારનાં આંદોલનોનો પ્રાદુર્ભાવ થાય છે. મસ્તિષ્કનાં આંદોલનો બાહ્ય જગતનાં જ્ઞાનનાં એક અપરિપક્વ સાધનરૂપ છે. અવબોધનનું પ્રધાન કાર્ય ચિત્તદ્વારા આત્માથી થાય છે.”

(Metaphysics. pp 407).

મહાન્ તત્ત્વજ્ઞાની અને માનસશાસ્ત્રી પ્રો. વીલીયમ જેમ્સે આત્માના જ્ઞાનગુણ, ચેતના આદિ વિષયક મનનીય વિચારો “ The Principles of Psychology ” (માનસશાસ્ત્રના સિદ્ધાન્તો) નામે પુસ્તકના પ્રથમ ભાગમાં (પૃષ્ઠ ૪૦૦) વ્યક્ત કર્યા છે. એ વિચારો નીચે પ્રમાણે છે:—

“ આત્માનાં અંતર્જ્ઞાનથી અનેક પ્રકારના વિચારો ઉદ્ભવે છે. ચેતનાથી સ્વકીય અસ્તિત્વની ઝાંખી થાય છે. ચેતના પરિવર્તનશીલ છે. આત્મા (‘ હું ’) એ જ્ઞાનનો વાચક છે.” જ્ઞાન અને પ્રાણ એ બન્ને વચ્ચે ધનિષ્ઠ સંબંધ છે. સ્વામી અભેદાનંદે જ્ઞાન અને પ્રાણના નિકટ સંબંધ વિષે પોતાનાં પુસ્તકમાં સુંદર પ્રકાશ પાડ્યો છે. સ્વામીજીના જ્ઞાન અને પ્રાણના પરસ્પર સંબંધ વિષે નિમ્ન વિચારો અત્યંત મનનીય છે:—

“ પ્રાણ કે જીવનબળ જ્ઞાનથી વસ્તુતઃ અલેધ છે. જ્ઞાન અને પ્રાણ એ આત્માની બે મહાન્ શક્તિઓ છે. આથી આત્માનો આવિષ્કાર જ્ઞાન કે પ્રાણ શક્તિરૂપે સતત થયા કરે છે. ચેતનાથી જ્ઞાનની નિષ્પત્તિ થાય છે. જીવનબળ અર્થાત્ મુખ્ય પ્રાણ એ ઇન્દ્રિયોરૂપ શક્તિઓથી સ્વતંત્ર છે. જીવનબળનો નિર્બંધ ઇન્દ્રિયો ઉપર ચાલે છે. ઇન્દ્રિયો આ રીતે સર્વથા પરાધીન છે. જીવનબળ અદૃશ્ય હોય તો ઇન્દ્રિયોની પરાધીનતા કમી થાય છે. જીવનબળનો વિનાશ થતાં કોઈપણ ઇન્દ્રિય દેખીતી રીતે ક્ષતિરહિત કે પરિપૂર્ણ હોય પણ તેનું કાર્ય અશક્ય બને છે. ઇન્દ્રિયોની કાર્યશક્તિનો આ રીતે વિચ્છેદ થાય છે.

મનુષ્યનું મૃત્યુ થતાં તેનું જીવનબળ આદ્યું બળ છે. જીવનબળ આદ્યું બળ એટલે ચક્ષુનું કાર્ય સદંતર અટકી પડે છે. પ્રત્યક્ષ રીતે પરિપૂર્ણ જણાતી ચક્ષુથી કોઈ પણ કાર્ય નથી થઈ શકતું. આજ પ્રમાણે જીવનબળનો નાશ થતાં અન્ય ઇન્દ્રિયોની કાર્યશક્તિનો પણ વિનાશ થાય છે. ઇન્દ્રિયોનાં સર્વ કાર્યો વિરામ પામે છે. તાત્પર્ય એ કે પ્રાણ એ સર્વ કાર્યો અને સર્વ પ્રવૃત્તિઓની નિષ્પત્તિરૂપ છે. પ્રાણથી જ ઇન્દ્રિયો સક્રિય રહે છે. પ્રાણનું જ ઇન્દ્રિયો ઉપર નિયમન ચાલે છે. પ્રાણની સત્તાથી ઇન્દ્રિયો ક્રિયાશીલ બને છે. પ્રાણના નિર્બંધથી ઇન્દ્રિયોનું કાર્ય નિયમિત રીતે ચાલે છે.”

(Self-Knowledge, pp. 72-73).

સત્ય જ્ઞાનનું રહસ્ય.

૬૧

ચેતના અને જીવન એ બન્ને બાહ્ય અને આંતર-દૃષ્ટિએ વિચારતાં એક રૂપ છે એમ થીયોસોફીસ્ટો (ગ્રંથજ્ઞાનીઓ) માને છે. ચેતના વિના જીવન નથી, જીવન વિના ચેતના નથી. જીવન ચેતનાનું આંતર સ્વરૂપ છે, ચેતના જીવનનું બાહ્યરૂપ છે, એમ બન્નેનાં સ્વરૂપનો યથાયોગ્ય વિચાર કરતાં પ્રતીત થાય છે. જીવનનું બાહ્યરૂપ એટલે ચેતના એમ પણ કહી શકાય. જીવન એટલે ચેતન. ચેતનવંત પ્રાણીને પોતાની પરિસ્થિતિનું ઓછુંવતું જ્ઞાન અવશ્ય હોય છે.” (A Study in Consciousness; by Annie Besant P. 32)

ચેતનાના આવિષ્કારમાં ભૌતિક દ્રવ્ય શું કામ કરે છે એ ડૉ. બીસેન્ટના ઉપરોક્ત વિચારો ઉપરથી નિષ્પન્ન નથી થતું, પણ પ્રો. વીલીયમ જેમ્સે ભૌતિક દ્રવ્યનાં આ કાર્ય વિષે સુંદર પ્રકાશ પાડ્યો છે. તેમના ભૌતિક દ્રવ્યથી ચેતનાના આવિષ્કાર વિષયક વિચારો નીચે પ્રમાણે છે:—

“ જે માનસશાસ્ત્રીને આત્માનાં અમરત્વમાં શ્રદ્ધા નથી બગતી તે વિચાર એ મસ્તિષ્કનું કાર્ય છે એવી ઘોષણા કરે છે. આવી રીતે વિચારમાં તેને ભૌતિક દ્રવ્યનો જ વિચાર આવે છે. વિચારના પારગમ્ય કાર્યનો તેને વિચાર જ થતો નથી એ આશ્ચર્ય જેવું છે. આત્માનું જીવનતત્ત્વ મસ્તિષ્કમાં કંઈ રીતે પ્રવેશે અને વિચારનું કાર્ય કેવી રીતે થાય છે એ પ્રશ્ન અત્યંત મહત્ત્વના છે. ઘણાએ માનસશાસ્ત્રીઓએ આ પ્રશ્નનો ઉકેલ કર્યો જ નથી એ અત્યંત વિચિત્ર કહી શકાય. ” (Human Immortality, P. 26).

સત્ય વાત એ છે કે, આત્મા અને જીવનનું અસ્તિત્વ સંપૂર્ણ સ્વાયત્ત છે. આત્મા અને જીવનનાં અસ્તિત્વ સ્વયમેવ સ્વાધીન છે. ભૌતિક પદાર્થો કે ભૌતિક પદાર્થોનાં સ્વરૂપ સાથે આત્મા અને જીવનનાં અસ્તિત્વને કશીયે લેવાદેવા નથી. આત્મા અને જીવનનો પ્રાદુર્ભાવ ભૌતિક પદાર્થોમાંથી થાય છે એવી જડવાદની માન્યતા સંપૂર્ણ અજ્ઞાનયુક્ત છે. જડવાદની આ માન્યતાથી આત્મા અને જીવનના સ્વાયત્ત પ્રાદુર્ભાવરૂપ મહાન્ સત્ય ઉપર જડવાદીઓનો કુહારાઘાત થયો છે.

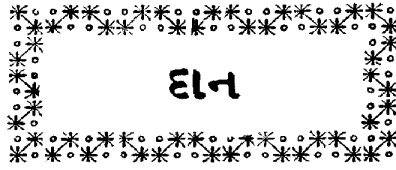
આત્મા અને ભૌતિક દ્રવ્યોના સંબંધમાં દરેક શક્ય રીતે અનાદિ કાળથી અન્વેષણ થતું આવ્યું છે. ચેતન-અચેતન વિશ્વસંબંધી અન્વેષણ કાર્ય વર્તમાનકાળમાં જ થાય છે એમ નથી. દરેક યુગમાં સમર્થ તત્ત્વજ્ઞાનીઓ અને વિચારકો થાય છે અને તેઓ આત્મા અને ભૌતિક પદાર્થો સંબંધી

૬૨

શ્રી આત્માનાંદ પ્રકાશ.

યથાશક્ય અન્વેષણુ અવશ્ય કરે છે. એ અન્વેષણુ કેટલાક તત્ત્વજ્ઞાનીઓને જીવનનો મહાનુભાવ મહાનુ પ્રશ્ન થઈ પડે છે. આવા કેટલાયે મહાનુ તત્ત્વજ્ઞાનીઓનું આત્મા અને લૌતિક દ્રવ્ય વિષયક અન્વેષણુ કાર્ય અદ્વિતીય નીવડયું છે. તેમના અપ્રતીમ અન્વેષણુ કાર્યથી માનવ જાતિનાં સર્વોચ્ચ શ્રેયમાં અનુપમ લબ્ધિ થઈ છે. તેમની પ્રખર વિવેકબુદ્ધિ અને અનેરા ઉત્સાહથી જગતના જ્ઞાનમાં એક વૃદ્ધિ થઈ છે. લૌતિક પદાર્થો વિષયક અન્વેષણુનો જ વિચાર કરીએ તો એ અન્વેષણુનું વિહંગાવલોકન પણ અત્યંત આશ્ચર્યકારી થઈ પડે છે. લૌતિક પદાર્થોનાં અન્વેષણુનાં સ્વરૂપ નિરીક્ષણુ કે વિચારમાત્રથી મનુષ્ય મંત્રસુગ્ધ બની જાય છે. પરમાણુનો વિચાર કરીએ તો તે સંબંધી એટલું બધું સૂક્ષ્મ રીતે અન્વેષણુ કર્યું છે કે પરમાણુ અને તેના કાર્યનું યથાર્થ જ્ઞાન મનુષ્યને આશ્ચર્યમાં ગરકાવ કરે છે. પરમાણુનો સૂક્ષ્મ અભ્યાસી માનસિક, બૌદ્ધિક, નિર્વાણિક, પરાનિર્વાણિક અને છેવટે મહાપરાનિર્વાણિક ક્ષેત્રમાં પણ વિચરી શકે છે. પરમાણુ કરતાં માનસિક ક્ષેત્રનું દ્રવ્ય વિશેષ સૂક્ષ્મ હોય છે. મહાપરાનિર્વાણિક ક્ષેત્રનું લૌતિક દ્રવ્ય સર્વલૌતિક દ્રવ્યોથી સૂક્ષ્મ છે. આ સર્વ ક્ષેત્રોમાં જીવનનો આવિર્ભાવ થાય છે. એ સર્વ ક્ષેત્રોમાં પરસ્પર અવગાહક હોય એમ માલૂમ પડે છે. કોઈ પણ ક્ષેત્રનાં લૌતિક દ્રવ્યમાં ચેતના હોવાનો કેઈ અન્વેષકે પોતાનો મત અદ્યાપિ વ્યક્ત કર્યો નથી. તાત્પર્ય એ કે સૂક્ષ્મમાં સૂક્ષ્મ કે સ્થૂલમાં સ્થૂળ લૌતિક દ્રવ્યમાં જીવન કે ચેતનની સંભાવના હોઈ શકે નહિ. કોઈ પણ પ્રકારના પરમાણુમાં સ્મૃતિ કે બુદ્ધિશક્તિનું અસ્તિત્વ શક્ય નથી. અર્વાચીન કોઈ પણ વૈજ્ઞાનિક પરમાણુમાં બુદ્ધિ આદિની સંભાવ્યતાનો સ્વીકાર નથી કરતો.

જીવનનો પ્રશ્ન આ પ્રમાણે અત્યંત ગૂઢ છે. ચેતનમાં મૂળનો વિચાર કરતાં તેનું રહસ્ય વૃદ્ધિંગત થાય છે. ચેતનાના રહસ્યનો પાર પામવો એ અત્યંત મુશ્કેલ બને છે. ચેતનાના રહસ્યરૂપ વર્તુલ ક્ષિતિજની જેમ વૃદ્ધિ પામે છે. આ રીતે ચેતનાનાં રહસ્યનો ઉકેલ અશક્યવત્ બને છે. આત્મા કે જીવનના સ્વાયત્ત અસ્તિત્વરૂપ મહાનુ સત્યનો ઈન્કાર કરતાં આ પ્રમાણે અત્યંત અટપટી સ્થિતિ ઉત્પન્ન થાય છે અને મનુષ્યને અનેક રીતે નાહક ગોથાં ખાવાં પડે છે. બુદ્ધિ કલ્પનાઓની વ્યર્થ પરંપરામાં નિમગ્ન થાય છે; મનુષ્ય સંક્ષોભના મહાસાગરમાં નિરંતર ટળવળે છે. (ચાલુ)

દાન

શ્રાવકના દૈનિક છ કર્મોમાં ‘દાન’ નો નંબર આમ તો છેલ્લો આવે છે છતાં એટલું યાદ રાખવાનું છે કે એ સાથે મહત્વ કંઈ ઓછું નથી જોડાયેલું. ગ્રહસ્થ જીવનમાં દાનધર્મદ્વારા પ્રગતિ સાધવી જેટલી સુગમ છે તેટલી અન્ય કોઈ માર્ગે નથી, તેથી જ અહિંત પ્રભુએ ચતુર્વિધ ધર્મમાં દાનને અગ્રપદ અર્પેલું છે. ‘દાન, શિયલ, તપ, લાવના ધર્મના ચાર પ્રકાર’ એ વાક્ય સૌ કોઈને ખ્યાલમાં છે જ. દાન દેવામાં ત્યાગવૃત્તિની આવશ્યકતા સમાયેલી છે જ. અને જ્યાં ત્યાગ છે ત્યાં વૈરાગ્યનો સંભવ માની શકાય એટલે ધર્મનો વાસ હોય એમાં આશ્ચર્ય જેવું કંઈ જ નથી. નીતિકારોને પણ ઉચ્ચારવું પડ્યું છે કે:—

દાનં મોગો નાશઃ તિસ્રયો ગતયો મવન્તિ ચિત્તસ્ય ।

યો ન દદાતિ ન મુંક્તે તસ્ય તૃતીયા ગતિર્મવતિ ॥

એનો લાવાર્થ એટલો જ કે:—

લક્ષ્મીની ત્રણ અવસ્થા નીતિકારોએ દર્શાવી છે. અને તે—દાન; ભોગ, વા નાશરૂપ છે. લક્ષ્મી ચંચળ સ્વભાવની મનાતી હોવાથી કાયમને માટે કોઈ એક સ્થાને સ્થિર થઈ ટકી રહેતી જ નથી. ક્યાં તો એ દાન દેવામાં વપરાય છે, કિંવા એનો ઉપયોગ ભોગોપભોગની વિવિધ સામગ્રીઓમાં થાય છે. એ તો જેવો વ્યય કરનાર એવો એનો વ્યય ! ઉદાર વ્યક્તિના હાથે એ સત્કાર્યોમાં જ ખરચાય જે દાનના નામે ચઢે, રંગીલા કે મોજલા યાતો વિલાસી માનવીના હાથે ખરચાય તો ખરી પણ એવા સાધનોમાં કે જે કેવળ વિલાસ પોષક અથવા તો મોહોન્માદક હોય, એનો સમાવેશ ભોગમાં થાય. તેથી શ્લોકના બીજા ચરણમાં કહેવામાં આવ્યું છે કે જે નથી તો દાન દેતો કે નથી તો જાતે ભોગવતો તેની લક્ષ્મીની ત્રીજી ગતિ યાને ત્રીજી અવસ્થા થાય છે એટલે કે નાશ પામે છે. નાશ કંઈ અસુક જ રસ્તે થાય છે એવું નથી. કંબુસની લક્ષ્મી ધરતીમાં દટાઈને નષ્ટ થાય છે, જ્યારે કોઈની આગમાં તો કોઈની ચોરી મારપ્રતે પલાયન થાય છે. લાવાર્થ એટલો જ કે—ચપળા એવી લક્ષ્મી એક સ્થાને લાગ્યે જ સ્થિર રહે છે, તેથી જ મહાત્માઓ એનો સારા

માગે વ્યય કરવાનો ઉપદેશ કરતા આવ્યા છે, માટે જ દાનધર્મ એ સર્વમાં ધુરિપદે છે. લોગમાં ખરચાતું દ્રવ્ય એ ઉપર ભૂમિમાં વાવવામાં આવતાં બીજ જેવું છે. એ ભૂમિનો સ્વભાવ જ એવો છે કે ત્યાં બીજ અંકુરિત થતું જ નથી ને સરવાળે બીજનો નાશ થાય છે તેવી જ રીતે લોગમાં ખરચાતી રકમ, ઉપર ટપકેનો આનંદ આપી નામશેષ થઈ જાય છે. એથી ઉદ્દત્ત દાનમાં દીધેલી એક પાઈ પણ કંઈ ને કંઈ પ્રજા દેનારી થાય છે. એની પાછળ જો લાવતું બળ અમાપ હોય તો પ્રજા એટલું ઉત્કૃષ્ટ બેસે છે કે એની વાત ન કરાય. ટૂંકમાં કહેવાનું એટલું જ કે-દાનનો મહિમા જેવો તેવો નથી જ. શક્તિ અને સંપત્તિના પ્રમાણમાં નાનાથી મોટા સુધીના સૌ કોઈ એ દ્વારા પુન્યાર્જન કરી શકે છે. એ કારણથી પેટવરામાં પુન્યવરો કરવારૂપ ઉક્તિ પ્રચલિત થઈ છે. દાનના મહાત્મ્યને વર્ણવનારા સંખ્યાબંધ પુસ્તકો જોવામાં આવે છે. ખૂદ તદ્દલે મોક્ષે જનાર તીર્થંકર દેવો પણ એ ધર્મનું અવલંબન લે છે અને પ્રતિદિન પ્રાતઃકાળથી શરૂ કરી એક પ્રહર સુધી યથેચ્છિત દાન એક વર્ષ સુધી આપે છે અને પછી જ ચારિત્ર ધર્મ સ્વીકારે છે. એ વાર્ષિક દાન તરિકે શાસ્ત્રોમાં સુપ્રસિદ્ધ થયેલ છે. આવા અચિંત્ય માહાત્મ્યવાળા દાનને શ્રાવકના ષડ્ધર્મમાં જે સ્થાન છે તે ઉચિત અને યોગ્ય પણ છે. દેવ-પૂજાદિ પાંચ કાર્યોમાં મન-વચન અને કાયાને ઓછો, વધારે પરિશ્રય સેવવાનો છે. વળી એ પાછળ લાવનાનું જેટલા પ્રમાણમાં જોર હોય છે. એટલા પ્રમાણમાં લાલનું ત્રાજવું નમતું થાય છે; પણ આ છઠું કાર્ય તો ઉક્ત ત્રણ ત્રણ પ્રકારનો આછો પાતળો પ્રાણો પણ નથી માંગતું નામની વૃત્તિ થઈ એટલે જ બસ થાય છે. એની પાછળ લાવનો સહકાર હોય તો સોનું ને સુગંધ મળ્યા જેવું! પણ કદાચ લાવ ન હોય ને નામનાની દૃષ્ટિ હોય તો પણ જેને અપાય છે તેની આંતરડી ઠરે જ છે; જ્યારે દેનારને પણ કંઈ ને કંઈ ફળ તો મળે જ છે. દાન સર્વથા નિષ્ફળ નથી જ જતું. તેના પાંચ પ્રકાર છે.

૧ અલયદાન. ૨ સુપાત્રદાન. ૩ અનુકંપાદાન. ૪ ઉચિતદાન. ૫ કીર્તિ-દાન. પ્રથમના ત્રણનો સમાવેશ ધર્મકાર્યમાં થાય છે જ્યારે પાછળના બે પરમાર્થમાં ન આવતાં હોવાથી વ્યવહારપૂરતા જરૂરી છે. લોકોત્તર ધર્મમાં એનું સ્થાન અતિ ગૌણ છે.

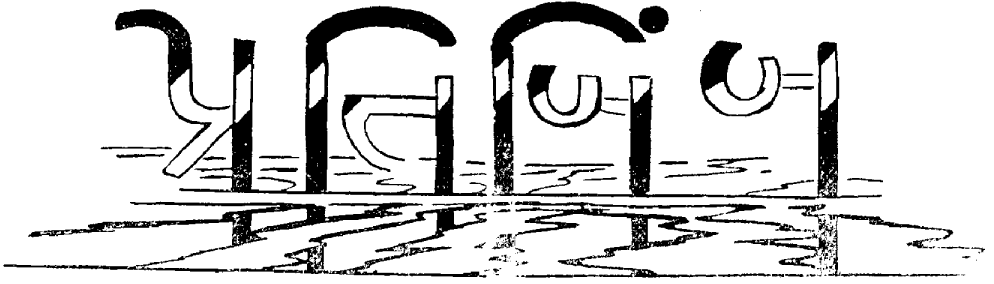
આ દાનના વિભાગો ઉપર હાંખા વિવેચનની જરૂરીયાત નથી જણાતી;

કેમકે લાગ્યે જ કોઈ જૈનબંધુ એના સ્વરૂપથી અજ્ઞાત હશે. આપણે તો અત્રે એટલું વિચારશું કે ઉક્તદાનનો અમલ રોજ કેવા પ્રકારે કરી શકાય.

અલયદાન એટલે સર્વ પ્રકારના જીવોને કોઈપણ પ્રકારનો લય ન રહે એવી સ્થિતિ પેદા કરવી. એમાં પણ મરણલય અન્ય લયો કરતાં વધુ લયં-કર છે, એટલે એનાથી રક્ષણ કરવું એ તો સર્વોત્તમ કાર્ય છે; પણ જો આ સંબંધમાં ઉંડા ઉતરીશું તો જણાશે કે માનવીની શક્તિ એ જાતના પરમાર્થમાં મર્યાદિત છે. એથી દરેક વ્યક્તિ પોતા તરફથી યથાશક્ય નિર્ભયતા પચેન્દ્રિ-યથી લઈ એકેન્દ્રિય સુધીના જીવોને આપે એ અર્થ આપણે અહીં ગ્રહણ કરવો રહ્યો. એમાં પણ ઇન્દ્રિય, બળ, શ્વાસોશ્વાસ અને આયુ એ જીવના દ્રવ્ય-પ્રાણ છે જ્યારે જ્ઞાન, દર્શન ચારિત્ર એ લાવપ્રાણ છે. આ ઉપરથી સ્પષ્ટ થઈ જાય છે, કે ગ્રહસ્થ પોતાના આરંભ-સમારંભ વેળા ખાસ ઉપયોગ રાખી વર્તવું કે જેથી જીવોને તેના તરફથી ઉપર વર્ણવેલ લય ન સંભવે અને એ સાથે જ્ઞાનાદિ ગુણો વિસ્તારી લાવપ્રાણ જાગ્રત કરવા યત્ન સેવવો. આ કાર્ય દરરોજ વધુ નહિ તો થોડા પ્રમાણમાં શક્ય તો છે જ. મનમાં આ જાતની લાવના પ્રબલિત હોય તો ઘણાં જીવોની રક્ષા કરી શકાય. એ સંબંધે એટલો જ ઇશારો કરીએ કે રોજ મોટા જીવો બચાવવા જેટલું આપણું પ્રાણલય ન હોય તો વનસ્પતિ આદિના નાના તરફ તો દૃષ્ટિ રાખીએ; અને જ્યાં એ તરફ વળીશું એટલે જ ઇન્દ્રિય આદિ તરફ આપણું વર્તન કેવું હોવું ઘટે તેનો સહજ ખ્યાલ આવશે.

સુપાત્રદાનનો લાવ તો એ છે કે સાધુ-સંત આદિના પાત્રમાં આહારાદિ વસ્તુઓનું કંઈ ને કંઈ દાન દીધા પછી જ જમવું. સુપાત્રમાં સાધુ મહારાજ જેમ અગ્રસ્થાને છે તેમ સ્વધર્મી લાઈનું પણ નાનેરું સ્થાન તો છે જ. દેશ-કાળાનુસાર એ સંબંધી વિવેક કરવો ઘટે. ગ્રહસ્થોનો એ ધર્મ છે.

અનુકંપા દાનનો લાવ તો એ છે કે દુઃખીના દુઃખ જોઈ, કિંવા કરુણા આણી જો કંઈ દાન દેવું તે વિશેષે કરીને પશુ, પ્રાણી આદિ તિર્યંચો તેમજ અપંગ, પાંગળા, દીન, દુઃખીઓને રોગાર્તો પ્રતિ દયાના પરિણામ ધરાવવા અને દાન-દ્વારા યથાશક્ય તે સર્વના કષ્ટો ફેડવા યત્ન કરવો. આ પ્રકારનું કંઈ ને કંઈ કાર્ય પ્રતિદિન શ્રાદ્ધાવર્ગે કરવું જોઈએ. ઉચિતદાન ખાસ કરીને પોતાના સગા સંબંધીઓ કે જેમની સ્થિતિ નરમ હોય તેમના કષ્ટ કાપવામાં ખરચાતાં ધનનું નામ છે. કીર્તિદાનમાં પોતાની સમાજની કે દેશની આબરૂનું રક્ષણ

[સુશીલ]

શ્રી વિદુશેખર લટ્ટાચાર્ય મહાશય, પોતાના નિબંધના છેલ્લા ભાગમાં લખે છે.

આત્મા વિષે વિચાર કરતાં જૈનોએ જોયું કે જે કોઈ આત્મા માને છે તે તેને નિત્ય પણ માને છે. સાચેસાચ એ નિત્ય છે ? નિત્ય તેને કહેવાય કે જે કદિ નાશ ન પામે, એક સમાન રહે, જેમાં જરા જેટલો પણ વ્યત્યય ન હોય. જો એમ જ હોય તો પછી આત્માનાં સુખ-દુઃખ, બંધ-મોક્ષ કઈ રીતે સંભવે ? કારણ કે આત્મા જ્યારે દુઃખલોગ કરીને સુખલોગ કરે છે અથવા તો પહેલાં સુખ લોગવીને પછીથી દુઃખ લોગવે છે ત્યારે બન્ને વખતે એની એક સ્થિતિ નથી રહેતી. સુખ લોગવતી વેળા એની જૂદી સ્થિતિ હોય છે તો દુઃખ લોગવતી વખતે પણ જૂદી હોય છે. આમ જો સ્વરૂપ પરિવર્તન થયા કરે-બદલાયા કરે તો એને નિત્ય કેમ કહી શકાય ?

વળી એને તદ્દન અનિત્ય પણ ન કહી શકાય, કારણ કે આત્મા એકલો જ સુખ તેમજ દુઃખ એમ બન્ને લોગવે છે. સુખના નાસની સાથે

થાય એવા કાર્યોમાં પૈસા ખર્ચવા તેનો સમાવેશ થાય છે. લોકદૃષ્ટિએ આ જાતનું દાન પણ આવશ્યક તો છે જ. જનહિતના કાર્યોમાં જે પૈસા વપરાય છે એથી ખર્ચનારનું તેમજ એ સમાજનો હોય છે તે સમાજનું અને જે દેશનો હોય છે એ દેશનું પણ ગૌરવ વધે છે. આમ એકંદરે વિચારતાં પાંચે પ્રકારના દાનો ચાર પ્રકારના ધર્મમાં કે શ્રાવકોચિત ષડ્કર્મમાં અગત્યનો ભાગ ભજવે છે. વળી દૈનિકકર્મમાં એને લગતું કંઈ ને કંઈ કાર્ય કરી શકાય છે. લાંબા સમયથી ચાલતી આ લેખમાળાનો એના વર્ણન સાથે છેડો આવે છે. સૌ કોઈ એ ધર્મનું શક્તિ મુજબ પાલન કરે એ જ અભ્યર્થના !

ચોકસી

પ્રતિબિંબ.

૬૭

કે દુઃખના નાશની સાથે આત્માનો નાશ નથી થતો. એજ પ્રમાણે બંધ વખતે આત્માનું એક પ્રકારનું અને મોક્ષ વખતનું બીજા પ્રકારનું રૂપ હોય છે. એટલે જો એને છેક એક-રૂપ જ માનીએ તો બંધ અથવા મોક્ષ પૈકીનું એક જ રૂપ માનવું પડે.

એટલા માટે કહેવું જોઈએ કે આત્મા અનેક રૂપ છે. સંસારનું કોઈ દ્રવ્ય હોય, એક તરફ એની ઉત્પત્તિ અને વિનાશ છે, તો બીજી તરફ એનું ધ્રુવત્વ તથા નિત્યત્વ પણ છે.

સોનાના એક ટુકડામાંથી કંકણ બને છે અને કંકણને લાંગી ગાળી એમાંથી માળા પણ બનાવાય છે. કંકણ બન્યું એટલે સોનાના કટકાનો નાશ થયો અને માળા બની ત્યારે પેલા કંકણનો નાશ થયો, છતાં સોનું તો હરકોઈ આકારમાં ત્યાંનું ત્યાં જ છે. વિલિન આકારોમાં એના વર્ણુ યા ઉજ્જ્વલતા, વધતાપણું કે ઓછાપણું ભલે આવે પરંતુ પદાર્થ તો એક જ રહે છે. એટલે કે વસ્તુ માત્રમાં એક તરફ ઉત્પત્તિ અને વિનાશ છે તો બીજી તરફ સ્થિરતા પણ છે. આત્માના સંબંધમાં પણ એ જ કથન લાગુ પડે. એની ઉત્પત્તિ અને વિનાશ છે તેમ તે નિત્ય પણ છે. એકાંતપણે એને નિત્ય ન કહી શકાય, એકાંતપણે અનિત્ય પણ ન કહી શકાય: એ નિત્ય અને અનિત્ય પણ છે

આત્માના સંબંધમાં જૈનોએ એક બીજી વાત પણ કહી. બહારના કોઈ પદાર્થના સંસર્ગથી આત્મા બંધાય છે એ વાત પહેલાં કોઈએ નહોતી કહી. વસ્ત્ર વિગેરેને જેમ જૂઠા જૂઠા પ્રદેશ અથવા અંશ હોય છે તેમ આત્માને વિષે પણ પ્રદેશ તથા અંશ હોય છે એમ પણ એમણે કહ્યું. શરીર ઉપર તેલ ચોંચું હોય અને પછી ઉડતી માટી યા તો રજ અંગને ચોંટે અને દેહને મલિન બનાવે તેમ રાગ-દ્વેષ આદિના ઉદ્રેકથી, શરીર-મન અને વચનની ક્રિયાઓવડે આત્માના પેલા ન્હાના ન્હાના અંશોમાં કર્મ ચોગ્ય પરમાણુ પુંજ વળગે છે. દ્વંધ અને પાણી જેમ પરસ્પરમાં મળી જાય, લોહું અને અગ્નિ જેમ એક બીજામાં સમાઈ જાય તેમ કર્મ અને આત્મા મળી જાય છે. આ આત્માનો બંધ બને છે: એનો ક્ષય એ મુક્તિ.

દાર્શનિક વિચારધારાના આ મૂળ પ્રવાહમાં બૌદ્ધોએ વિષમ પરિવર્તન આણ્યું. બૌદ્ધોએ ઉંધી જ દિશા પકડી, પરંતુ મેં જે ઉપર એમ કહ્યું છે કે આ બૌદ્ધ વિચારધારા પણ એક જ સ્થાને પહોંચી તે હવે અહીં બતાવીશ.

આપણે એવું કે દાર્શનિક વિચારની પ્રથમ ભૂમિકા આત્માને અનુલક્ષી તૈયાર થઈ. ખૌદ્રોએ પ્રશ્ન કર્યો: “ વસ્તુતઃ આત્મા જેવી કોઈ વસ્તુ સંભવે છે ખરી ? ”

અક આદિ વિવિધ અંગના યોગથી એક ગાડી તૈયાર થાય છે. આપણે એને ગાડી કહીએ છીએ. ખરૂં જોતાં ગાડી જેવી કોઈ જુદી ચીજ નથી. વિવિધ અંગ એમાંથી કાઢી લો એટલે તમને ખાત્રી થશે કે ત્યાં બીજી કોઈ સ્વતંત્ર વસ્તુ ન હતી. બધા અંગ-ઉપાંગ જોડાઈ ગયા એટલે લોકોએ એનો ગાડીના નામથી વહેવાર શરૂ કર્યો. તત્ત્વદ્રષ્ટિએ ગાડી કોઈ સ્વતંત્ર વસ્તુ નથી. ગાડી તો એક સંકેત માત્ર થયો. શરીરના સંબંધમાં પણ ખૌદ્રોને એમ જ લાગ્યું. જૂદા જૂદા અંગ-ઉપાંગ બાદ કરો એટલે તમે જેને આત્મા કહો છો તેવી કોઈ પૃથક્ વસ્તુ નહીં લાગે. ગાડીની જેમ આત્મા પણ શબ્દ માત્ર છે, નામમાત્ર છે, સંકેત માત્ર છે, વ્યવહાર માત્ર છે.

શરીરનું પૃથક્કરણ કરી જુઓ. તેમાં તમને મુખ્યત્વે બે વસ્તુ મળશે. એક તો, ટાઢ તેમજ તાપથી વિકાર પામનારી વસ્તુ-જેને રૂપ કહીએ છીએ તે. એટલે કે માંસ-ચામડી ઇત્યાદિ. સગવડની ખાતર લોકો એને શારીરિક એવું નામ આપે છે. અને બીજી કોઈક વસ્તુ એવી છે કે જેને આપણે મન અથવા માનસિક એવું નામ આપીએ છીએ તે. આમ પૃથક્કરણથી રૂપ અને નામ બે મળશે.

અહીં પ્રસંગોપાત એટલું કહી લઉં કે મનનું જેમ જેમ સૂક્ષ્મ સ્પર્શી-કરણ થતું ગયું તેમ તેમ માનસશાસ્ત્ર રચાતું ચાલ્યું.

ઉપરોક્ત બે પદાર્થ ગણાવ્યા તે કરતાં સ્વતંત્ર-જૂદો એવો કોઈ પદાર્થ નથી-ખૌદ્ર માન્યતા પ્રમાણે જેને આત્મા કહી શકાય એવી સ્વતંત્ર કોઈ વસ્તુ નથી.

જેઓ આત્મા છે એમ કહ્યા કરે છે તેઓ તેને નિત્ય માને છે; પણ ઉપર જે બે પદાર્થ ગણાવ્યા તેમાંનો એક પણ એવો નથી કે જે નિત્ય હોય-જેનો નાશ ન થતો હોય. અને જે અનિત્ય હોય તેને આત્મા કેમ કહી શકાય ?

અનિત્યને તમે સુખ કહેશો કે દુઃખ કહેશો ? સૌ કોઈ એને દુઃખરૂપ જ કહેશે. હવે જે દુઃખરૂપ છે તેને “ હું તે જ છું ” “ તે મારું પોતાનું ”

પ્રતિબિંબ.

૬૮

છે. ” એમ કોણ કહેશે ? હુઃખ શી રીતે આત્મા પોતે યા તો આત્માનો અંશ હોઈ શકે ?

આ બધી જાનળથી મુંઝાઈ બૌદ્ધોએ નિર્ણય કર્યો: “ બધું અનિત્ય છે, બધું હુઃખમય છે, આત્મા જેવું કંઈ નથી. ”

બુદ્ધદેવના આ અનાત્મ દર્શનમાં એક વાત બાણવા જેવી છે. એમણે બેયું કે હુઃખનું મૂળ કારણ તૃષ્ણા અથવા આસક્તિ છે. આ તૃષ્ણા, આ આસક્તિ ક્યાંથી આવી ? મમત્વમાંથી. આ હું છું-આ મારું છે-આ મારા આત્મીય છે એ પ્રકારની બુદ્ધિમાંથી તૃષ્ણા તથા આસક્તિ જન્મી. એટલે એમણે નિશ્ચય કર્યો કે જ્યાં સુધી તૃષ્ણા નહિં જાય, આસક્તિ નહીં ટળે ત્યાં સુધી હુઃખ દૂર થવાનું નથી; તેથી તેમણે આત્માનો અસ્વીકાર કર્યો. બૌદ્ધોના આ અનાત્મદર્શનને, આત્મદર્શનની પ્રતિક્રિયા ગણી શકાય.

એ અનાત્મવાદ એટલેથી જ ન અટક્યો. એણે વધુ આગળ ગતિ કરી. અનાત્મવાદ આખરે જતો જતો શૂન્યવાદમાં પરિણમ્યો.

બૌદ્ધોને લાગ્યું કે: “ આ એક ફૂલ છે, આ એક ફૂલની માળા છે, આ શરીર છે, આ ઇન્દ્રિય છે એ પ્રકારની, મનુષ્યમાં બુદ્ધિ રહેશે ત્યાંસુધી હુંપણાનું તથા મારાપણાનું લાન નહીં જાય. ફૂલ, માળા, શરીર, ઇન્દ્રિય, પુત્રકલત્ર ઇત્યાદિ વસ્તુના વિષયમાં બુદ્ધિ જ નહીં થાય તો પછી હુંપણાની તેમજ મારાપણાની લાવના પણ બંધ પડશે. બધું શૂન્યમય હોય તો બુદ્ધિને અવલંબન જ ન મળે. ”

ત્યારે શૂન્ય એટલે શું સમજવું ? શૂન્ય એટલે આકાશની જેમ કેવળ પોલાણ એમ સમજવાનું નથી. શૂન્ય એટલે સાવ મીંડુ એવો અર્થ અહીં નથી લેવાનો. શૂન્ય શબ્દનો ખરો અર્થ વસ્તુનું અસલ સ્વરૂપ થાય છે. [દાર્શનિક ભાષામાં સ્વ રૂ પ તા અને પારિભાષિક ભાષામાં ત થ તા, ધ મ ધા તુ] અને અસલ રૂપ એટલે સ્વભાવ નામક કોઈ વસ્તુનો અભાવ. સ્વભાવતઃ કોઈ વસ્તુની ઉત્પત્તિ નથી થતી. જે સ્વભાવતઃ ઉત્પત્તિ થતી હોત તો એ ઉત્પત્તિમાં કોઈ કારણ કે નિમિત્ત લાગ ન જાવત. દાખલા તરિકે જે અંકુર સ્વાભાવિક રીતે જ ઉગી નીકળતા હોત તો અંકુરના હેતુ, મૂલ કારણ બીજ અને પ્રત્યય અર્થાત્ સહકારી કારણ (અનુકૂળ ઋતુ આદિ) વિગેરેની કંઈ જરૂર ન રહેત. વસ્તુની એ જે નિઃસ્વભાવતા, સ્વભાવતઃ જે અનુ-

ત્પત્તિ અને હેતુ તથા પ્રત્યયના યોગથી જે પ્રાદુર્ભાવ તેનું જ નામ શૂન્યતા. મતલબ કે જે સીજ સ્વભાવતઃ ઉત્પન્ન નથી થતી તેનું અસ્તિત્વ જ નથી. અને જેનું અસ્તિત્વ નથી તેનો ધ્વંસ શી રીતે સંભવે ? એ ભાવ પણ નથી અને અભાવ પણ નથી—કેવળ શૂન્ય છે.

બધું શૂન્ય છે તો કોઈ વસ્તુના યોગથી રાગ, દ્વેષ તથા મોહની સંભાવના પણ નથી રહેતી. રાગ-દ્વેષાદિ મધ્યા એટલે ચિત્ત નિર્મલ થાય. નિર્મલ ચિત્ત નિરૂદ્ધ રહે છે. ચિત્તના નિરોધથી નિર્વાણનો સાક્ષાત્કાર થાય છે. નિર્વાણના સાક્ષાત્કારથી સમસ્ત દુઃખો નાશ પામે છે.

શૂન્યવાદની સહાયથી જૂદી જ રીતે—જૂદે જ માર્ગે જોડો પણ સંયમ અને નિર્વાણના સાધ્ય તરફ વળે છે એવો સમન્વય શ્રી શાસ્ત્રીજી ઉપજાવે છે અને એની અસર ભારતના ઘીબ દર્શનો ઉપર કેવી પડી તે સંક્ષેપમાં સમજાવે છે.

જૈનો અને જોડોની આ વિચારધારાએ, દર્શનશાસ્ત્રીઓને નવેસરથી પોતાની વ્યાખ્યાઓ ઘડવાની ફરજ પાડી. ગૌડપાદની વિવેચનામાં એ હકીકત બરાબર દેખાઈ આવે છે. ગૌડપાદનાં પગલે ચાલી શંકરાચાર્યે અદ્વૈતવાદની નીક ખાંધી. યોગદર્શને પણ કેવલ્યની વાત ઉચ્ચારી એ જ દિશામાં પોતાની વિચારધારા વહાવી સાંખ્ય દર્શને પણ કેવળજ્ઞાનની વાત કહી તે તરફ પ્રવાસ શરૂ કર્યો. ભક્તિપંથીયો પણ એવા જ કોઈ એક જૂદે માર્ગે તે તરફ ઢળ્યા.

x x x x x x

શ્રી વિદ્યુશેખર શાસ્ત્રીજીના લેખનું અહીં જરા વિસ્તારથી અવતરણ ઉતાર્યું છે. જે કોઈ શાંતિપૂર્વક એ આખું અવતરણ વાંચશે તેને ખાત્રી થયા વિના નહીં રહે કે દાર્શનિક ચિંતાના સુંદર સરોવરમાં જૈનોએ જે પ્રથમ અને મહત્વનો હિસ્સો અર્પ્યો છે તે એ વિચારધારાની પ્રાચીનતા અને મૌલિકતા પૂરવાર કરે છે. ઐતિહાસિક દ્રષ્ટિથી જૈન ધર્મના પ્રભાવ તથા પુરાતનતા સંબંધે ઘણો ઉહાપોહ થયો છે—થાય છે. પરંતુ શુદ્ધ દાર્શનિક દ્રષ્ટિએ જૈન દર્શનની બારીક છણાવટ કરવાનું કામ એટલું સરળ નથી. શ્રી વિદ્યુશેખર શાસ્ત્રી જેવા સમર્થ અને ઉદાર દર્શનશાસ્ત્રીઓ જ તેને યોગ્ય ઇન્સાફ આપી શકે. જૈન સમાજ, એમની આ પ્રકારની સેવા માટે ખરેખર શાસ્ત્રી મહોદયનો આભાર માનશે.

મહાન્ તસ્કરો.

માન

ભગવાને વિનયને ધર્મનું મૂળ કહેલું છે. વિનય વિના વિદ્યાની પ્રાપ્તિ પણ થઈ શકતી નથી. વળી વિનય હોય તો જ રૂપ, ગુણ પણ શોભે છે. એવા મહાન્ વિનય ગુણનો નાશ માન નામના ક્ષાયથી થાય છે. પ્રાણીમાં જ્યારે માન ઉત્પન્ન થાય છે ત્યારે તેના હૃદયમાં અહંકાર પેદા થાય છે કે-અહો મારા સમાન રૂપવાન, ધનવાન, કુળવાન, જ્ઞાનવાન અન્ય છે જ કેણું? આવા પ્રકારના અહંભાવથી તે મનુષ્યમાં સારાસારની વિવેકશક્તિ નષ્ટ થાય છે: અને તે કારણથી પૂજ્યજનોનો વિનય તેનાથી સચવાતો નથી: કેમકે તેને પોતાનામાં સર્વ કંઈ છે એવો ભ્રમ ઉત્પન્ન થયો છે. તે ભ્રમવડે માની મનુષ્ય સુકા કાષ્ટની સમાન અછકડાં અને જાય છે, કે જેથી યોગ્ય જનોનો વિનય તેનાથી જળવાતો નથી. વળી જ્યારે માન ઉત્પન્ન થાય છે ત્યારે તેનાથી સહજાન પણ દૂર નાસે છે. તેનું પ્રસિદ્ધ દર્શાંત શ્રી બાહુબલીજી છે. બાહુબલીજી વડિલ બંધુ શ્રી ભરત મહારાજ સાથે યુદ્ધ કરવા પણ માનથી જ પ્રેરાય છે અર્થાત-હું શા માટે તેને નમું? આવા પ્રકારના માનથી બંને બ્રાતાઓ વચ્ચે લડાઈ થાય છે. છેવટે દેવજનોની વિજયિથી બંને બંધુઓ દષ્ટિયુદ્ધ, વાગ્યુદ્ધ ત્રિગેરે કરે છે, જેમાં ભરત મહારાજ હારે છે. છેવટે મુષ્ટીયુદ્ધ વખતે બાહુબલીજી ભરતને મારવા માટે મુષ્ટી

સાથે દર્શનશાસ્ત્રી કેટલી ઉદાર દ્રષ્ટિ ધરાવતો હોય છે અને સમન્વય ઉપબવવામાં પણ કેવો કૃશળ હોય છે તે આ અવતરણ ઉપરથી જણાશે. જૈન દર્શનની પ્રાચીન-મુખ્ય ધારાનો સ્વીકાર કરતાં એમને જરાય સંકોચ નથી થતો. એમનો પોતાનો મત કે સંપ્રદાય આડે નથી આવતો. તેઓ તો વિવિધ વિચારધારાઓને કલકલ નાદ કરતી અને આગળ વધતી નીહાળે છે અને તટસ્થ દ્રષ્ટાની જેમ એ દૃશ્ય નીહાળી પોતાનું સ્વતાંત્ર અવલોકન જ્ઞા-સુવર્ગ સન્મુખ ધરે છે.

ગૌદ ધર્મની બહુ ગવાયેલી શૂન્યતાની સાથે પણ તેઓ કેવો સરસ સમન્વય બેસારે છે? જૈન દર્શનની ઉત્પાદ, વ્યય, ધૈવ્યની ત્રિપદિતું મહત્ત્વ પણ તેઓ કેવા સરળભાવે વર્ણવે છે? એવી પ્રતિપાદન શૈલી અને તુલનાત્મક ચિંતનની આજે જૈન સમાજને કેટલી જરૂર છે? જૈન સંઘમાં બે આવા થોડાં પણ વિદ્વાનો હોય તો તેઓ જૈન શાસનની કેટલી સરસ સેવા બજાવે?

૭૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

ઉપાડે છે ત્યારે વિચારણા સ્કૂરે છે કે આ એક જ મુદ્ધીપ્રહારથી વડિલ બ્રાતા મરણને શરણ થશે, માટે તેમ કરવું તે તો યોગ્ય નથી જ. ત્યારે મુઠી ઉપાડેલી પાછી પણ ન ફરવી જોઈએ આમ વિચારી સંસારથી નિર્વેદ પામી તેઓ તે જ મુદ્ધીવતી સ્વમસ્તક પરના વાળનું લુંચન કરી ઉચ્ચ તપસ્યામાં કાર્યોત્સર્ગ ધ્યાને ખડા રહે છે. બીજી તરફ તેમના અઠ્ઠાણું લઘુ બન્ધુઓએ ભગવાન્ શ્રી રૂપભદ્રેવ પ્રભુ પાસે દીક્ષા ગ્રહણ કરી કેવળજ્ઞાનને પ્રાપ્ત કરેલ છે. અહીં કાર્યોત્સર્ગધ્યાને રહેલા શ્રીમાન્ બાહુળલીજીને વિચાર થાય છે કે પિતાની પર્ષદામાં અત્યારે જવું યોગ્ય નથી, કેમકે મારાથી નાના એવા ૯૮ લાઇઓ કે જેઓને કેવળજ્ઞાન ઉત્પન્ન થયું છે તેમને મારે વંદન કરવું પડશે; માટે હું અહીં જ કેવળશ્રીને પ્રગટાવીને પછી જ ત્યાં જઈશ. જેથી જાંધુવંદનથી મૂક્ત થઈ શકાય. આવા વિચારથી તેઓ ત્યાં એક વર્ષ પચાત ઉચ્ચધ્યાનમાં રહ્યા અને તેમના શરીરની આસપાસ રાફડાઓ જાંધાયા અને પક્ષીઓએ માળા ખાંધ્યા. એટલી ઉચ્ચ અને અડોલ તપસ્યા છતાં તે મહર્ષિને એક માત્ર માનના કારણે કેવળજ્ઞાન પ્રાપ્ત ન જ થયું. પ્રાંતે કાળની પરિપક્વતા થયેલી જોઈને તેમ જ નિમિત્તની આવશ્યકતા છે તેમ જાણીને શ્રી રૂપભદ્રેવ ભગવાન્ બ્રાહ્મી સુંદરીને તેમને પ્રતિબોધવા મોકલે છે. “ માનહસ્તિ પર એઠે થકે કેવળ પ્રાપ્ત ન થાય ” તેવા તેમના વચનો સાંભળી નિર્માની થઈ પ્રભુના સમવસરણમાં જવા માટે જ્યાં પણ ઉપાડે છે તે જ ક્ષણે તેમના ચાર ઘાતીકર્મોનો ક્ષય થાય છે. અને ઉન્નવળ એવું લોકાલોક પ્રકાશક કેવળજ્ઞાન અને કેવળદર્શન તેમને પ્રગટે છે. આ પ્રમાણે માન એ આત્માના ગુણોને રોકનાર શત્રુ છે. આત્માની પ્રગતિનો રોધ થાય છે, વિનય, વિવેક તેથી નષ્ટ થાય છે. વળી તે ાથી સ્વ અવગુણ જોઈ શકાતા નથી. એવા અનેક પ્રકારના અનિષ્ટકારક એવા માનને શ્રીમાન ઉદયરતનજી મહારાજના શબ્દોમાં કહીએ તો—

સૂકા લાકડા સારીએ, દુઃખદાયી એ ભૂંડા રે;

ઉદયરતન કહે માનને, દેજો દેશવટો રે

રે જીવ ! માન ન કીજીયે.

માયા

વ્યવહારમાં માયા એ દ્રવ્યના અર્થમાં ગણાય છે, પરંતુ અત્રે દર્શાવેલ માયા તે કપટના અર્થમાં કહેલ છે. જ્યાં મૈત્રી હોય ત્યાં માયાકપટ યાને ભિન્નતા રાખવી તે યોગ્ય નથી. તેમ કરવાથી મૈત્રિભાવ જળવાતો નથી તેમ જ માયા સેવનારને આત્મિક હાનિ થાય છે તે તો અલગ. માયાને માટે શ્રી મહીનાથ ભગવાનનું દ્રષ્ટાંત સુપ્રસિદ્ધ જ છે. પૂર્વભવમાં મિત્રોની સાથે કોઈ સાંસારિક કાર્યને અંગે નહીં પણ આત્મિક સુખને અર્થે થતી તપસ્યામાં શ્રી મહીનાથજીના જીવે મિત્રો કરતાં આગામી ભવમાં કંઈક વિશેષ પ્રાપ્ત કરવાની ભાવનાથી માયાવીપણું-ગુસ્સપણું વિશેષ તપસ્યા કરેલી. પરિણામે

સેવા ધર્મ.

અનુ—અભ્યારી.

સેવા એ પરમ ધર્મ સમજીને યથાયોગ્ય તન, મન, ધનથી સર્વની સેવા કરવી, પરંતુ મનમાં કદિ પણ એવું અભિમાન ન ઉત્પન્ન થવા દેવું કે મેં અમુક માણસની સેવા કરી કે તેમના ઉપર ઉપકાર કર્યો. તેને જે કાંઈ મળ્યું છે તે તેના લાગ્યબળે તેના કર્મફળના રૂપમાં મળ્યું છે. તમે તો માત્ર નિમિત્ત જ બન્યા છો. બીજાને સુખ આપવામાં નિમિત્ત બની જવાય તો તે ઇશ્વરની કૃપા સમજવી અને જેણે તમારી સેવા સ્વીકારી હોય તેના પ્રત્યે મનમાં કૃતજ્ઞ થવું.

સેવા કરીને આદેશાન કરવું, સેવાના બદલામાં સેવા ઇચ્છવી, બીજા કોઈ પણ ફળકામનાની પૂર્તિ આહવી તે તો પ્રત્યક્ષ સેવાધર્મથી રચીત થવાનું. મનની અંદર એવી ઇચ્છા ન આવવા દેવી કે મેં કરેલી સેવાનું ચિહ્ન રહેવું જોઈએ. સેવાના બદલામાં માન ઇચ્છવું કે મોટાઈ અથવા પ્રતિષ્ઠાની ઇચ્છા કરવી એ તો ઘણી જ ગોટી વાત છે, ત્યાં જ મનુષ્ય ઘણે ભાગે ભૂલ કરી બેસે છે. જ્યારે વ્યક્તિ કે સમૂહની કોઈ સેવા કરે છે ત્યારે તો તે સેવા-ભાવથી જ કરે છે, પરંતુ પાછળથી તે સેવાના બદલામાં તેને કાંઈપણ નથી મળતું અથવા જેની સેવા કરી હોય તેની મારફત કોઈ બીજાને સન્માન મળે તીર્થંકર પદવી મળી. પરંતુ માયાના સેવનથી તેઓ સ્ત્રી-તીર્થંકરપણે ઉત્પન્ન થયા કે જે આશ્ચર્યજનક છે. માયાને માટે કહ્યું છે કે—

દુર્બલ દેહને માસ ઉપવાસી જો છે માયારંગ;

તે પણ ગર્ભ અનંતા લેશે બોલે બીજું અંગ;

વળી વ્યવહારમાં પણ જે મનુષ્ય માયાવી-કપટી-દગાખોર-અસત્યભાષી હોય છે તેનો ફરીવાર કોઈ વિશ્વાસ કરતું નથી. તે સત્ય કહેતો હોય તો પણ તેના કહેવા પર વિશ્વાસ અંધાવો મુશ્કેલ છે. તેની પ્રતિષ્ઠા કેડીનીએ હોતી નથી તેથી વિરૂદ્ધનો માણસ સરળ અને સત્ય વ્યવહારવાળો હોય તો તેના પર સૌ વિશ્વાસ ધરાવે છે. સ્ત્રી-અવતારની પ્રાપ્તિ પણ પ્રાયઃ માયાને આભારી છે. માયા એ નાગિણી કહેવાય છે, તે યુક્ત જ છે કે જેના વિષથી ભવાંતરમાં પણ દુર્ગતિ થવાનો સંભવ છે. આમ સમજી માયાનો ત્યાગ કરવા પ્રયત્ન કરવો ઉચિત છે. ચાલુ.

રાજપાળ મગનલાલ બહોરા.

છે તો તેને દુઃખ થાય છે, એ એટલા માટે જ કે તેણે પોતાના મનની અંદર તેની દ્વારા સન્માનિત થવાનો પોતાનો હક્ક માની લીધો હતો. બીજાના સન્માનમાં પોતાનો હક્ક છીનવાઈ જતો તેને લાગે છે, એટલા માટે કદિ પણ ન ઈચ્છવું કે મને કોઈ પુરસ્કાર કે સન્માન મળે તો ઠીક, તેમજ કોઈ બીજાને માન મળે તો તે જોઈને બળવું નહિ. આપણે તો આપણો અધિકાર કેવળ સેવા કરવાનો જ સમજવો.

કર્મ અથવા તેના ફળમાં આસક્ત ન બનવું, મમતા ન કરવી અને વિક્ષણમાં વિષાદ ન કરે. આપણે કોઈની સેવા કરી અને તે આપણો ઉપકાર ન માને તો તેની પ્રત્યે નારાજ ન થવું, ઉલટું આપણી સેવાને ભૂલી જવી. યાદ રહી જાય તો એમ માનવું કે આપણી સેવામાં કંઈક દોષ રહ્યો હશે, સેવા કરીને આપણે કહી બતાવી હશે, તેની ઉપર અહેસાન કર્યો હશે, કોઈ બદલાની અપેક્ષા રાખી હશે. જે વ્યક્તિ અથવા દેશની ઉન્નતિની સેવા કરતા હોઈએ તેની ઉપર આપણે કશો અધિકાર ન સમજવો. એ સ્થિતિમાં આપણે આપણી જાતને લાગ્યશાળી ગણવી જોઈએ કે આપણી સેવાનો બદલો બીજાને મળી જાય તો આપણે તેમાં મદદ કરવી જોઈએ.

સેવા કે સત્કાર્યના બદલામાં મૃત્યુ પછી પણ કીર્તિ કે નામનાની ઇચ્છા ન રાખવી. લોકો આપણને ભૂલી જાય એમાં જ આપણું કલ્યાણ સમજવું. સારાં કામો આપણે કરવા, તેનો જશ બીજાને લેવા દેવો. ખરાબ કામો ભૂલેચૂકે પણ ન કરવા, પરંતુ આપણી ઉપર તેનો આરોપ ચડાવીને બીજો મુક્ત થઈ જાય તો તે પણ માથે ચડાવી લેવું. આપણું કશું નહિ બગડે, તે આપણું સુખદાયી મનચાહ્યું અપમાન આપણા માટે મુક્તિનો અથવા આત્મતિક સુખનો દરવાજો ખોલી દેશે.

સેવા કરીને નેતા, ગુરુ, સલાપતિ, સંચાલક, માર્ગપ્રદર્શક, રાજા, શાસક કે સન્માન્ય બનવાની લાવના કદિપણ મનમાં ન આવવા દેવી. જે પહેલેથી જ સન્માન કે ઉંચું પદ પ્રાપ્ત કરવા માટે જ કોઈની સેવા કરવા ઇચ્છે છે તે યથાર્થ સેવા નથી કરી શકતા. તેઓને પોતાના સાથીઓની સાથે પ્રતિદ્વન્દ્વિતા થઈ જાય છે અને પછી સેવા કરવાની શક્તિ પ્રતિદ્વન્દ્વિને પરાસ્ત કરવામાં ખર્ચાવા લાગે છે. રાગદ્વેષ તો વધે જ છે. સેવા કર્યા પછી મનધારી વસ્તુ નથી મળતી તો દુઃખ થાય છે, એ સિવાય એક વાત એ છે કે જે ઉંચા બનવાના હેતુથી જ નીચા બનીને કાર્ય કરે છે તે ખરી રીતે નીચા બન-

સેવાધર્મ.

૭૫

વાનું, આજ્ઞા માનવાનું કે સેવા કરવાનું બંધાનું જ બતાવે છે. તે તો ખરી રીતે બીજાને નીચા, આજ્ઞાકારી અને સેવક બનાવવાની લાવના રાખે છે. જેની લાવના એવી હોય છે તે સેવા શું કરી શકે? એટલા માટે સૌના સેવક બનવાની જ અલિલાષા રાખવી, સ્વામી બનવાની નહિ. કોઈ ઉંચા બનાવે તો તે ન સ્વીકારવું. ધ્યાનમાં રાખવું કે ઘણીવાર ઉંચા સન્માનને અસ્વીકાર પણ મોટાઈની ખાતર કરવામાં આવે છે. મોટાઈના મોહમાં પણ ન પ્રસાવું. માન કે મોટાઈનો ત્યાગ કરવો અને તે ત્યાગની સ્મૃતિનો પણ ત્યાગ કરવો.

આપણાથી કોઈનું કશું લલું થઈ જાય તો એવું ન માનવું કે એ લલું મેં કર્યું છે, તેનું લલું તેના પુણ્યે કર્યું હોય છે, અને તેમાં તેના પોતાના પૂર્વકૃત કર્મ કારણરૂપ હોય છે. આપણી દષ્ટિ બહુ દૂર નથી જઈ શકતી તેથી સંભવ છે કે આપણે જેમાં કોઈનું લલું સમજતા હોઈએ તેનાથી પરિણામે તેનું અહિત થઈ જાય. આપણી બુદ્ધિ પરિમિત છે, આપણા વિચાર સર્વથા નિર્બાંન્ત નથી હોતા. સદ્વિચાર માટે પરમાત્માની પ્રાર્થના કરો અને પરમાત્માની સત્તા, સ્પૃતિ તેમજ પ્રેરણા સમજીને કોઈના ઉપકારનું કામ કરવું. યાદ રાખવું કે આપણી બાહ્ય ચેષ્ટાઓની અપેક્ષાએ ઈશ્વર-પ્રાર્થનાથી વધારે નિશ્ચિત ફળ મળવાનું, કેમકે આપણી ચેષ્ટાઓ તે આપણી અદ્ભૂત દર્શિતાને લઈને વિપરીત ફળ પણ ઉત્પન્ન કરી શકે છે, પરંતુ ઈશ્વર પ્રાર્થનાથી તો વિપરીત ફળ આવતું જ નથી.

સેવા કરવાના શુભાનમાં ઈશ્વરની ભૂલ સુધારવાનો દંભ ન કરવો. અનેક લોકો ઈશ્વરી વિધાનને બદલવાના વ્યર્થ યત્ન કરીને ઈશ્વરને દયાહીન, અશક્ત અથવા અસત્ સિદ્ધ કરવા ઇચ્છે છે અને પોતાના બળની સ્થાપના કરવા ચાહે છે તે મોટી ભૂલ છે. ઈશ્વરી વિધાન માત્રને ન્યાય અને દયાયુક્ત માનવાં જ જોઈએ. ઈશ્વર કોઈને પણ દુઃખ નથી આપતો. પોતાના કર્મના ફળરૂપે જ જીવને સુખ-દુઃખ ભોગવવા પડે છે, એમાં પણ તેની દયા રહે છે. તેના વિધાન સુધારવાના કે બદલવાના યત્ન ન કરવા પણ દુઃખમાં પડેલા પ્રાણીનું દુઃખ દૂર કરવાનો પ્રયત્ન જરૂર કરવો. એમ કરવાથી ઈશ્વરી પ્રસાદને પાત્ર થઈ શકાશે.

૧ વિદ્યયુક્ત પૌષ્ઠ વિધિ:—પ્રકાશક શ્રી પુષ્પામૃત જૈન ગ્રંથમાળા-ખંભાત. આ ગ્રંથના પ્રથમ વિભાગમાં પૌષ્ઠ કરનાર માટે તે સંબંધી આવશ્યક સૂચના, સમજ, ધર્મનું ટુંક સ્વરૂપ, તેના પ્રકારો વગેરે તેમજ બીજા ભાગમાં ક્રિયા લેવા, પારવાની વિધિ વગેરે વિસ્તારથી બહુ જ સરળ રીતે આપેલ છે, જે એક ઉપયોગી વસ્તુ બની છે. પૌષ્ઠના ખપી મનુષ્યો ચિત્તશુદ્ધિ સાથે મનન કરવાથી ફળ પ્રાપ્ત કરી શકે છે. સાથે શુશક્તિ પણ દર્શાવી છે. કિંમત છ આના.

૨ જગત્ અને જૈન-દર્શન—વિદ્વાન આચાર્યશ્રી વિજયેન્દ્રસૂરિના વિદ્વત્તા ભરેલા ત્રણ વ્યાખ્યાનો-નિબંધોનો આ લઘુ પુસ્તકમાં સમાવેશ કર્યો છે. જૈનેતર સંપ્રદાયના ઉત્સવમાં એક જૈનાચાર્યની પ્રમુખ તરિક્કની વરણીના પ્રસંગે આચાર્યની વ્યાખ્યા, જૈન-દૃષ્ટિએ આચાર્યના પ્રકારનું સુંદર વર્ણન કરી આચાર્ય મહારાજે એકલા જૈનદર્શનની નહિ પણ દેશની પણ સેવા કરી છે, એમ તેઓશ્રીના વ્યાખ્યાનમાં રખાયેલ ઉદાર દૃષ્ટિબિંદુને લઇને અમે માનીએ છીએ. બીજા વ્યાખ્યાનમાં કંઈક ઇતિહાસ, કંઈક તત્ત્વજ્ઞાન, ઇશ્વર અને સ્યાદાદ વગેરે વિષયોનું ટુંકમાં સુંદર સ્વરૂપ જણાવેલું છે. આ નિબંધરૂપ શુક હોવા છતાં ખાસ વાંચવા યોગ્ય છે. ઇતિહાસ, સાહિત્ય અને તત્ત્વજ્ઞાનના વિષયો સંબંધી આવા અનેક લેખો અથવા ગ્રંથો લખી આચાર્ય મહારાજ પોતાની વિદ્વત્તાનો જનતાને લાભ આપ્યા કરે એમ નમ્ર વિનંતિ કરીએ છીએ.

૩ પ્રાકૃત માર્ગોપદેશિકા:—સંપાદક પંડિત બેચરદાસ જીવરાજ દોશી. દીર્ઘકાલીન અને સતત પ્રાકૃત ભાષાના અભ્યાસ, વાંચન, અને ચિંતનના ફળરૂપે પ્રાકૃત ભાષાના પ્રથમ અભ્યાસીઓ માટે એક ભોમીયા-ગાઇડરૂપે પદ્ધતિસર ગ્રંથ તૈયાર કરવામાં આવ્યો છે. આપણી જૈન-શાળાઓમાં પણ પ્રાકૃત ભાષાને આપણી માતૃભાષા હોવાથી તેનું શિક્ષણ લેનાર વિદ્યાર્થીઓ માટે આ શુક પાઠ્યક્રમમાં દાખલ કરવા યોગ્ય છે. પ્રકાશક શ્રી ગૂર્જર-ગ્રંથરત્ન કાર્યાલય-અમદાવાદ તરફથી આવા ભાષા સાહિત્યના ઉચ્ચ ગ્રંથ પ્રકટ કરવા માટે તેના સંચાલક ભાઈ શંભુલાલને ધન્યવાદ આપીએ છીએ તેટલું જ નહિ પણ તેના આવા આવા પ્રકાશનો ઉત્તેજનને પાત્ર છે એમ માનીએ છીએ.

સ્વીકાર-સમાલોચના

૬૭

૪ ઉન્નતિનું સ્વરૂપ—લેખક ઠાકોરલાલ પિતાંબરદાસ મહેતા ગોરખપુરથી પ્રગટ થતાં “કલ્યાણ” ના તંત્રી શ્રી હનુમાનપ્રસાદ દામોદરના “નૈવેદ્ય” નામના હિંદિ પુસ્તક માંહેના ઉન્નતિનું સ્વરૂપ નામના લેખનો આ ગુજરાતી અનુવાદ છે. હાલ માની લીધેલ ઉન્નતિનું સ્વરૂપ શું છે અને યથાર્થ ઉન્નતિ કોને કહેવી અને તેમાં રહેલ યથાર્થ સુખનું રહસ્ય શું છે તે સુંદર રીતે આ લઘુ શુકમાં બતાવેલ છે. આવા લઘુ લેખ પણ મનનપૂર્વક વાચકને સાચી દિશા તરફ લઇ જાય છે જેથી તેનો યોગ્ય ઉપયોગ કરવા સૂચના છે.

૫ રામ-પ્રસાદી—બંગાલના યોગી સ્વામી રામતીર્થ એમ. એ. ના વચનામૃતો તેના જીવન ચરિત્ર સાથે આ ગ્રંથમાં આપવામાં આવેલ છે. સ્વામી રામતીર્થ પ્રસિદ્ધ વેદાંત દર્શનકાર સ્વામીવિવેકાનંદના શિષ્ય છે અને યુરોપ, અમેરિકામાં પણ જઈ ત્યાં પણ પોતાની વિદ્વત્તાનો ભાષણોદ્ધાર લાલ આપી ત્યાંની પ્રગતને પણ મુઝબ બનાવી છે. આ ગ્રંથમાં આપેલ તેમના વચનામૃતો ૧૦૮ મણકામાં આપેલ છે, જેના વાંચન, મનનથી સામાજિક રીતે સુખને પ્રાપ્ત કરવાના ઉપાયો-સાધનો મનુષ્યોને મળી શકશે. તેમનો વિશ્વપ્રેમ તેમના આ વચનામૃતમાંથી નીકળે છે તેટલું જ નહિ પણ જગતના નાટકો પ્રત્યે કેટલી ઉદાસીનતા છે તે શાંત ચિત્તે વાંચનારને જણાય છે. આ શુક મનનપૂર્વક વાંચવા દરેકને અમો ભલામણ કરીએ છીએ. સંગ્રાહક અને પ્રકાશક ઠાકોરલાલ પિતાંબરદાસ મહેતા, પાલનપુર.

૬ શ્રીમદ્ની જીવનયાત્રા:—સંગ્રાહક ગોપાળદાસ જીવાભાઈ પટેલ, શ્રી પૂંમભાઈ ગ્રંથમાળાનો આ આઠમો ગ્રંથ છે. પ્રકાશક જૈન સાહિત્ય પ્રકાશન સમિતિ-અમદાવાદ, મૂલ્ય આઠ આના. શ્રીમદ્ રાજ્યદ્રંતા જીવનપ્રસંગોનું વર્ણન આ ગ્રંથમાં આપવામાં આવેલું છે. તેમાં રજુ કરવામાં આવેલ જીવનપ્રસંગો જૈન ધર્મ પ્રત્યે આત્મશ્રદ્ધાનો ખ્યાલ આપે છે કે જે તેના જ્ઞાસુઓ માટે પ્રેરણાત્મક બને છે. લેખક સરલ અને સાદી ભાષામાં વાચકને જ્ઞાસા ઉત્પન્ન કરે તેવી રીતે લખ્યું છે.

૭ મહારી શ્રીસમેતશિખરજીની યાત્રા—લખનાર મગનલાલ કસ્તુરચંદ શાહ વઢવાણ-વાળા. શ્રી સમેતશિખરજી યાત્રાનું સવિસ્તર વર્ણન આ શુકમાં આપવામાં આવ્યું છે. યાત્રા કરવા જનારને તે ભોમીયા સમાન છે. જુદી જુદી દૃષ્ટિથી યાત્રાના આવા વર્ણનો ઉપયોગી થઇ પડે છે.

રિપોર્ટ,

૮ મુનિ હીરસાગરજી જૈન લાઇબ્રેરી-રાંદેર—પ્રથમ વાર્ષિક રિપોર્ટ પ્રકાશક મેનેજર કમીટી. ટુંક સમયમાં સ્થાપિત થયેલ આ વાંચનાલય-લાઇબ્રેરીની પ્રગતિ રિપોર્ટ જોતાં હીક થયેલી જણાય છે. તેની આગળ વધતા ગતિ આપવા જરૂર છે. અમો તેની ભવિષ્યમાં ઉન્નતિ ઇચ્છીએ છીએ.

વર્તમાન સમાચાર.

આચાર્ય શ્રીમદ્ વિજયકમળસૂરીશ્વરજી મહારાજની જયંતી.

ગત આસો શુદ્ધ ૧૦ સોમવારના રોજ આચાર્ય મહારાજ શ્રી વિજયકમળસૂરીશ્વરજી મહારાજને સ્વર્ગવાસ તીથી હોવાથી ગુરુભક્તિનિમિત્તે શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા તરફથી સવારના નવ વાગે મોટા જિનાલયમાં શ્રી પંચતીર્થની પૂજા ભણાવવામાં આવી હતી તથા આંગી રચાવી હતી. બપોરના બાર વાગે સભા તરફથી સ્વામીવાત્સલ્ય કરવામાં આવ્યું હતું.

૯ શ્રી વિજયધર્મસૂરિ જૈન ગ્રંથમાળાનો - સં. ૧૯૮૯થી સં. ૧૯૯૦ એ સાલનો રિપોર્ટ. પ્રકાશક વ્યવસ્થાપક કમીટીની સમ્મતિથી દોપચંદ્રજી બાંદીયા-ઉજ્જૈન એ વર્ષના ગાળામાં ચોવીશ ગ્રંથો આ સંસ્થા પ્રકટ કરી શકી છે અને જેને મળતી આર્થિક સહાયથી તેની વ્યવસ્થાપક કમીટીનો પ્રયત્ન તેમજ કાર્યવાહી વ્યવસ્થિત છે એમ જણાય છે. આવક-ખર્ચનો હિસાબ પણ રિપોર્ટ જેમાં બરાબર છે. ભવિષ્યમાં વધારે સંખ્યામાં સાહિત્ય પ્રકટ કરે તેમ ઇચ્છીએ છીએ.

૧૦ ગીતા—માસિક—પ્રકાશક શિવપ્રસાદ પી. મહેતા. અમદાવાદ—પતાસાની પોળ. વાર્ષિક લવાજમ એ રૂપિયા. સ્વામીજી શ્રી વિદ્યાનંદજી મહારાજના અનુભવજ્ઞાનનો પ્રચાર કરવા આ માસિક પ્રગટ થયેલ છે. હિંદના દરેક ધર્મના આચાર્યો, વિદ્વાનો પોતાના જ્ઞાનનો અનુભવ પોતાના ધર્મજ્ઞોને ગ્રંથ, ન્યુસપેપર, ભાષણોદ્વારા આપે એ હાલનો વર્તમાન યુગ છે તે પ્રમાણે આ માસિક પ્રગટ કરવાનો પ્રકાશનનો હેતુ છે તે યોગ્ય છે.

૧૧ શ્રી બ્રહ્મદેશ જીવદયા મંડળનો અગીયારમા બારમા વર્ષનો રિપોર્ટ—પ્રકાશક શાંતિશંકર વેણીશંકર મહેતા, પ્રમુખ. ઉપદેશ, જાહેર વ્યાખ્યાનો, સાહિત્ય પ્રચારદ્વારા હિંસા અટકાવવાનું જીવદયાનું કાર્ય આ સંસ્થા સાઈ કરે છે. આટલા દૂર દેશમાં પણ આપણા ગુજરાત, કાઠિયાવાડના ભાઈઓ પોતાના ધંધા સાથે જીવદયાનું કાર્ય સાઈ કરે છે જેથી અહિંસાપ્રેમી દરેક ભાઈઓ એ મંડળને આર્થિક સહાય આપી વધારે બળ અર્પી જીવદયાનું પુણ્ય ઉપાર્જન કરશે એવી સૂચના કરીએ છીએ. વ્યવસ્થા અને હિસાબ રિપોર્ટ વાંચતાં યોગ્ય છે એમ જણાય છે.

ઘણી થોડી નકલો છે. જલદી મંગાવો...

શ્રી કર્મગ્રંથ. (૪) મૂળ.

છેલ્લામાં છેલ્લી ૯મે તૈયાર કરેલ શ્રી દેવેન્દ્રસુરિકૃત સ્વોપજ્ઞ ટીકા યુક્ત ચારકર્મ-ગ્રંથ કે જે આગળ બહાર પાડેલ આવૃત્તિઓમાં રહેલ અશુદ્ધિઓનું તેમજ આખા ગ્રંથનું (અગાઉ છપાયેલ કોઈ આવૃત્તિઓનો નહિ) પરંતુ જે તાડપત્રીય પ્રાચીન પ્રતો અને ત્રણ પ્રાચીન કાળગની પ્રતોનો ઉપયોગ કરી એનું સંશોધન ઘણીજ પ્રમાણિક રીતે કર્યું છે. કાળજીપૂર્વક સંશોધન મુનિરાજ શ્રી ચતુરવિજયજી મહારાજે તેમજ તેમના વિદ્વાન શિષ્ય સાક્ષરોત્તમ મુનિરાજ શ્રી પુણ્યવિજયજી મહારાજે આ ગ્રંથને સુધારવા તથા સંપાદનને લગતાં કાર્યમાં કિંમતી હિસ્સો આપવાથી જ આવો શુદ્ધ અને સુંદર કર્મગ્રંથના અભ્યાસીઓ માટે અતિ ઉપયોગી અને ઉપકારક આ ગ્રંથ અમો પ્રગટ કરી શક્યા છીએ.

સ્થળે સ્થળે પેરેગ્રાફ પાડીને વિષયોને છુટા પાડેલા છે અને દરેક સ્થળે પ્રમાણુ તરીકે અનેક શાસ્ત્રીય પાડો, તે કયા ગ્રંથો માંહેના છે તેના પણ નામો, તેના ટીપ્પણો આપેલા છે. છેવટે છ પરિશિષ્ટોમાં પ્રથમ ટીકાકારે પ્રમાણુ તરીકે ઉદ્ધરેલ શાસ્ત્રીય પાડો, ગાથાઓ અને શ્લોક વગેરે અકારાદિક્રમ પ્રમાણુ આપેલ છે. બીજા અને ત્રીજામાં ટીકામાં આવતા ગ્રંથો અને ગ્રંથકારોના નામોનો ક્રમ એથા કર્મગ્રંથમાં અને ટીકામાં આવતા પારિભાષિક શબ્દોનો ક્રોધ, પાંચમાં ટીકામાં આવતાં પિંડપ્રકૃતિસૂચક શબ્દોનો ક્રોધ અને છેલ્લામાં વર્તમાનમાં ઉપલબ્ધ થતાં શ્વેતામ્બર-દિગમ્બર સંપ્રદાયના કર્મવિષયિક સમગ્ર સાહિત્યની નોંધ આપવામાં આવી છે.

ઉંચા એન્ટ્રીક કાળગો ઉપર નિર્ણયસાગર પ્રેસમાં સુંદર શાસ્ત્રીય ટાઇપોથી છપાવી સુંદર બાઇન્ડિંગથી અલંકૃત કરવામાં આવેલ છે. આ ગ્રંથને અંગે મળેલ આર્થિક સહાય થયેલ અર્ચમાંથી બાદ કરી માત્ર રૂ. ૨-૦-૦ બે રૂપિયા (પોસ્ટેજ ભુદુ) કિંમત રાખવામાં આવેલ છે.

શ્રી લદ્દખાલુસ્વામીવિરચિત-

શ્રી બૃહત્ કલ્પસૂત્રમ્-

(મૂળ, લાખ્ય, ટીકા સહિત પુસ્તક ૧ લું પીઠિકા.)

અતિમાન્ય આ છેદસૂત્રનો પ્રથમ લાગ પ્રાચીન લંડારોનો અનેક લિખિત પ્રતો સાથે રાખી અથાગ પરિશ્રમ લઈ મુનિરાજશ્રી ચતુરવિજયજી મહારાજ અને મુનિરાજ શ્રી પુણ્યવિજયજી મહારાજે સંશોધન કરી તૈયાર કરેલ છે.

નિરંતર ઉપયોગી ધાર્મિક રીતરિવાજોની પરિપાટી અને પરંપરા વિસરાતી જાય છે તેવા કાળમાં આ પ્રકાશન કેવું આવકારદાયક થઈ પડે છે તે તેનાં વાચકો સમજી શકે તેવું છે. આ સૂત્રના પ્રકાશનના પ્રારંભમાં તેની ઉપયોગિતા શું છે? છેદસૂત્ર લાટે જૈન સમાજની શું માન્યતા છે? તે માટે મુનિરાજશ્રી પુણ્યવિજયજી મહારાજે પ્રાસંગિક નિવેદન સર્વ કોઈ સમજી શકે તે માટે ગુજરાતી ભાષામાં વિદ્વત્તાપૂર્ણ આપેલ છે. પ્રસ્તાવના વિગેરે સર્વ કોઈ સમજી શકે માટે ગુજરાતીમાં આપેલ છે. કિંમત રૂ. ૪-૦-૦ પોસ્ટેજ બાર આના.

લખો:—શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા—ભાવનગર.

Reg. No. B. 431.

અમારું પ્રકાશન ખાતું.

છપાયલા ગ્રંથો.

- ૧ શ્રી વસુદેવહિંડિ પ્રથમ ભાગ. રૂ. ૩-૮-૦
- ૨ શ્રી વસુદેવહિંડિ પ્રથમ ભાગ દ્વિતીય અંશ. રૂ. ૩-૮-૦
- ૩ શ્રી બૃહત્કલ્પસૂત્ર પ્રથમ ભાગ. રૂ. ૪-૦-૦
- ૪ શ્રી દેવેન્દ્રસૂરિચિત્ર દીક્ષા ચાર કર્મગ્રંથ (શુદ્ધ) રૂ. ૨-૦-૦

છપાતાં ગ્રંથો.

- ૫ શ્રી વસુદેવ હિંડિ ત્રીજો ભાગ.
- ૬ શ્રી બૃહત્કલ્પસૂત્ર બીજો ભાગ.
- ૭ પાંચમો છઠ્ઠો કર્મગ્રંથ.
- ૮ શ્રી ગુણચંદ્રસૂરિ કૃત શ્રી મહાવીર ચરિત્ર. ભાષાંતર

ગુજરાતી ગ્રંથો.

- ૧ શ્રી શત્રુઙ્ગય તીર્થનો પંદરમો ઉદ્ધાર. (તૈયાર છે.) રૂ. ૦-૨-૦
- ૨ શ્રી સામાયક સૂત્ર. મૂળ ભાવાર્થ વિશેષાર્થ સહિત. રૂ. ૦-૨-૬
- ૩ શ્રી દેવસિરાઈ પ્રતિકમણુ „ „ રૂ. ૦-૧૦-૦
- ૪ શ્રી પંચ પ્રતિકમણુ સુત્ર „ „ (શ્રી જૈન એન્ડુકેશનબોર્ડે
જૈન પાઠશાળાઓ માટે મંજુર કરેલ). રૂ. ૧-૪-૦

શ્રી જૈન આત્માનંદ શતાબ્દિ સિરિઝ.

(અથમાળા) તન્દ્રથી પ્રકાશિત થયેલા અને થતાં પુસ્તકો.

- ૧ શ્રી વીતરાગ મહાદેવ સ્તોત્ર મૂળ ૦-૨-૦
- ૨ પ્રાકૃતવ્યાકરણ (અષ્ટમાધ્યાય સૂત્રપાઠ) ૦-૪-૦
- ૩ શ્રી વીતરાગ-મહાદેવ સ્તોત્ર મૂળ સાથે ભાષાંતર ૦-૪-૦
- ૪ શ્રી વિજયાનંદસૂરીશ્વરજી (શ્રી આત્મારામજી
મહારાજ) નું જીવનચરિત્ર ૦-૮-૦

છપાતાં ગ્રંથો.

- ૧ ચારિત્રપૂજા, પંચતીર્થ પૂજા, શ્રી પંચપરમેષ્ઠી પૂજા (ગુજરાતી અક્ષરમાં)
- ૨ શ્રી નવરમરણાદિ સ્તોત્ર સન્દોહ.
- ૩ શ્રી ત્રિપદિશ્લાકા પુરૂષ ચરિત્ર (મૂળ દશ પર્વ) પ્રત તથા
બુકાકાર. (નિર્ણયસાગર પ્રેસમાં)
- ૪ ધાતુપારાયણ.
- ૫ શ્રી વૈરાગ્ય કલ્પલતા (શ્રી યશોવિજયજીકૃત)

આનંદ પ્રિન્ટિંગ પ્રેસમાં શેડ દેવચંદ દામજીએ છાપ્યું — ભાવનગર.